

RICHELLE MEAD

SÉRIE VĚKY 2

NESMRTELNÁ KORUNA

RICHELLE MEAD

SÉRIE VĚKX2

NESMRTELNÁ KORUNA

2014

Copyright © 2014 by Richelle Mead LLC
Translation © 2014 by Jan Netolička
Cover design © 2014 by DOMINO

Všeckrá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE IMMORTAL CROWN: AN AGE OF X,
vydaného nakladatelstvím Penguin, New York 2014,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský
Obálka: Emil Křížka
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-040-4

MÉMU PRÁVĚ NAROZENÉMU SYNÁČKOVÍ,
KTERÝ MI POMÁHAL PSÁT,
ANIŽ BY O TOM VĚDĚL.

Brynhild pravila: „Není určeno, abychom žili spolu: já jsem panna štítonoška a nosím přilbu společně s vojevůdci; těm chci poskytnouti pomoc a není mně líto, že budu bojovati.“

ze *Ságy o Volsunzích* v překladu L. Zatočila
(SPN Praha, Brno 1960)

*„Hugin a Munin každý den musí oblétnout obzor.
Strach mám o Hugina, zda stačí se vrátit,
však Munin mi více v mysli leží.“*

ze *Starší Eddy* v překladu Ladislava Hegera
(SNKLU, Praha 1962)

KAPITOLA 1

Electi

Mae Koskinenová patřila k elitním vojákům své vlasti. Už u přijímače vynikala natolik, že si ji vytáhli do Pretoriánské gardy, oddílu válečníků, jejichž dokonalý výcvik byl ještě posílen malým technickým zázrakem – implantátem umístěným v paži, který s využitím přirozených endorfinů dokázal zvýšit rychlost i sílu. Pak však musela tuto urozenou společnost opustit, neboť jí byl vládou přidělen zvláštní úkol. Měla se podílet na vyšetřování čehosi jen velmi málo pravděpodobného – ovšem zároveň nepříjemně skutečného. Na svět se postupně vracely nadpřirozené síly a ona najednou musela čelit zvěrstvům i zázrakům, jakým by její spoluobčané nikdy nevěřili. Mae navíc byla úplně sama. Neexistoval nikdo jiný, kdo by viděl věci, které viděla ona. Obvyčejní lidé se jí báli. Báli se jí dokonce i příslušníci armády, k níž stále patřila.

„Tak proč pořád řeším barové rvačky?“ zabručela si pro sebe.

Věděla, že skvěle oblečená odpověď stojí pár kroků za ní a snaží se jí neplést do cesty, zatímco ona právě máchla barovou stoličkou proti chlapovi, který na ni útočil s mnohem větší dávkou emocí než schopností. Židlička se rozpadla na kusy a muž s hlasitým žuchnutím bezvládně dopadl na špinavou zem. Chvilí zůstal ležet a Mae využila příležitosti, aby rychle přelétla pohledem zbytek místnosti. Naštěstí to nevypadalo, že by se některý z jeho kumpánů zrovna hrnul na jeho místo. Implantát zásoboval

Mae chemickými látkami potřebnými pro režim *bojuj, nebo uteč*, a jakkoli by si dala říct pokračování, věděla, že nejrozumnější je odtud vypadnout, dokud to jde. Prioritou jejich mise byla vždy diskrétnost, a právě teď ji zrovna nenaplňovali.

Zahodila nohu barové stoličky a obrátila se k muži stojícímu za ní. „Tak jdeme.“

Doktor Justin March – její partner a skutečná příčina rvačky – zaváhal. Chvilí se rozhodoval a nakonec vytáhl z kapsy několik bankovek místní měny a položil je na vedlejší stůl. „Omlouvám se,“ zavolal na barmana, který je naprosto omráčen nevěřicně pozoroval. Mae chytila Justina za paži a velmi rychle ho táhla ven, než někoho napadne pustit se za nimi.

„Jedna věc by mě fakt zajímala.“ štěkla na něj, jakmile byli venku. „Myslíš, že bys mohl aspoň jeden den po někom nevyjet?“

„Myslíš tu holku?“ Vypadal, že ho skutečně urazila. „Ale já jsem po ní nevyjel. Jenom jsem konverzoval, zatímco jsem čekal na drink. Jak jsem mohl vědět, že po mně ten její kolík hned vystartuje?“

Mae nic neříkala. Běželi rušnými a špinavými ulicemi. V duchu na něj byla částečně naštvaná za to, jak hloupě se snažil vymluvit. Většinu pozornosti měla ovšem upřenou na okolí a neustále hledala jakékoli známky nebezpečí. Bylo jedno, jak často cestovala ze své rodné Republiky spojené Severní Ameriky, na šokující rozdíly a často primitivní život v provinciích si zkrátka nedokázala zvyknout. Ani Nassau nebylo výjimkou. Bylo to tady jako v nějakém filmu. Ulice plné bláta, lidí, koní a drožek. Populární prodejci hlasitě nabízeli své zboží a Mae s Justinem neustále sledovalo mnoho párů očí. Bylo jí jasné, že sem ani jeden z nich nezapadá, a to nejen díky své světlejší pokožce, ale také oblečením a celkově zdravějším zjevem. Když náboženští extremisté před sto lety vypustili do světa virus Mefistofeles, žili na Baha-

mách většinou potomci afrických přistěhovačů. Obyvatelé zemí s bohatším genetickým základem byli proti viru zjevně odolnější, ovšem tady žili lidé dlouhé generace na ostrově bez možnosti získat genetický materiál z jiných oblastí. Výsledkem bylo mnoho mrtvých a ti, kdo přežili, se museli potýkat s kainem, což byl Mefistofelův dědičný dar na rozloučenou, který svým obětem způsoboval poškození vlasů, neplodnost a astma.

Celá tahle oblast byla navíc velmi chudá a Justin s Mae museli spouště místních připadat velmi bohatí. Od příjezdu už čelili dvěma přepadením. Všechny rádoby zloděje většinou odradil už jen pohled na Maeinu odjištěnou zbraň, ovšem stále bylo dost takových, kteří považovali ženu a k tomu cizinku za snadnou kořist. Mae je vždy rychle vyvedla z omylu.

„Ale no tak, Mae,“ řekl Justin, když si uvědomil, že mu nehodlá odpovědět. „Nevyjel jsem po ní. Přece moc dobře víš, že mám trochu jiné nároky.“

Mae uvažovala, jestli jí to mělo polichotit. Za těch pár posledních měsíců práce s ním velmi dobře poznala jeho preference, pokud šlo o holky na jednu noc. Vždyť navíc byla jednou z nich. Jejich románek skončil, když jí po společné noci oznámil, že pro něj ztratila kouzlo. Zástupy žen, které přišly po ní, ji jen utvrdily v tom, jak bezvýznamnou položkou na jeho seznamu vítězství byla. Nejvíc ji vytáčelo, že snad nikdy nebyla v pozici té, kterou by někdo odmítl. Její pýcha tím velmi trpěla, ale na druhou stranu byla vděčná, že Justin z jejího života odešel tak snadno, na rozdíl od jejího předchozího přítele, jehož láska se po rozchodu proměnila v nebezpečnou obsesi.

Justin si nešťastně povzdychl. „Tak jo. Jak chceš. Co kdybychom rovnou vyrazili k Mama Orane? Třeba bych u ní mohl stihnout jeden drink, když tam budeme brzo.“

Mae ani trochu nevadilo, že ještě nejdou zpátky do mrňavého hotelového pokoje, ve kterém bylo jedinou klimatizací otevřené okno bez záclon a jediným prostředkem proti hmyzu láhev se sladkou vodou. Spíš jí dělala starosti Justinova chuť se napít, i když s tou mohla počítat.

„Myslíš, že by sis mohl aspoň na tohle nechat čistou hlavu?“ zeptala se. „Musíš zjistit, o co té ženské jde.“

Zjevně měl radost, že konečně získal její pozornost, a okamžitě se mu trochu vrátila původní profesorská nálada. „Hodně by mě překvapilo, kdybychom zjistili, že to není podvodnice. Vědmy existovaly odjakživa a nikdy k tomu nepotřebovaly nadpřirozené síly. Chytat se náznaků a vodítek a říkat lidem, co chtějí slyšet, není problém.“

Mae už skoro řekla: „Přesně tak to děláš taky, ne?“ Ale nakonec se rozhodla do něj nerýt a místo toho poznamenala: „Jako Geraki?“

Justin se při zmínce o rádobý prorokovi z jejich vlasti ušklíbl. „Věštit budoucnost a být prorokem není totéž. A on naštěstí pro nás všechny podvodník není.“

Mae si uvědomovala, jak podivný je tenhle rozhovor. Před třemi měsíci by si myslela, že se oba zbláznili. Jejich společnost prohlašovala náboženství a vše paranormální za výmysly. RUNA byla ohledně podobných způsobů ovlivňování lidí tak opatrná, že přísně kontrolovala všechny, kdo uctívali nějakou vyšší moc. Každý, kdo byl seznán nebezpečným, byl okamžitě zadupán do země. Existenci zbylých náboženských skupin země tolerovala, nicméně všechny byly pod přísným dohledem. Za jejich sledování a případné rozhodnutí o zákazu činnosti zodpovídal Justin a ostatní služebníci.

Tenhle systém se po celou dobu existence RUNA jevil velmi funkční a bezpečný až do chvíle, kdy vláda tajně priznala,

že na světě skutečně existují nevysvětlitelné síly. Justin se ocitl v jedinečném a poněkud obskurním postavení člověka, který je zároveň služebníkem a věřícím. Díky tomu byl neoficiálně jmenován do funkce vrchního vyšetřovatele nadpřirozených jevů, což byla v závislosti na úhlu pohledu pozice buď nezáviděníhodná, či zcela úžasná. Mae, která se nedobrovolně stala svědkem tolika událostí, že rovněž uvěřila v nadpřirozeno, byla jmenována jeho osobním strážcem. Většina vyšetřování zatím probíhala v relativním bezpečí a pohodlí jejich technologicky vyspělé země..., ale nyní se čím dál častěji ocitali za hranicemi, v divokém světě, jakým byl tento.

Po deseti minutách chůze byli na místě, u domu ženy, o níž zpravodajská služba RUNA tvrdila, že by mohla mít vazby na nadpřirozené síly. Dům Mama Orane hlídali dva ozbrojení hromotluci, kteří okamžitě sjeli Mae s Justinem přísným pohledem. Malý kovový implantát ji udržoval připravenou k boji již po cestě sem a pohled na tuhle novou hrozbu jí zaplavil tělo ještě větším množstvím adrenalinu a neurotransmiterů. Stačilo, aby se na ni jeden z těch chlápků špatně podíval, a měl by s ní okamžitě co dělat.

Jakmile však hlídači uviděli dřevěný vyřezávaný amulet s hadem, který Justin ráno koupil jako vstupenku na dnešní představení, pokynuli jim, aby šli dál. Skutečnost, že Mae s Justinem mají zbraně, je ani trochu nevyvedla z míry. V domě je čekala mladá žena, která od nich vybrala zbytek vstupného, tentokrát již v místní měně. Mae neznala kurz, ale když uviděla Justina předávat dívce hrst bankovek, trhla sebou, neboť v nich nemohla nevidět peníze daňových poplatníků.

Zavedli je za vyšívání závěs do prostorného obývacího pokoje osvětleného jen svíčkami. Všude byla spousta sametem potaženého starého sedacího nábytku. Mae si nejprve myslela, že svíčky

jsou jen na efekt, ale pak si uvědomila, že v pokoji žádné elektrické světlo není. Za ty peníze, co zaplatili, by spíš čekala naprostý luxus, i když tahle paní zjevně teprve začínala. Všechno v pokoji vrhalo mihotavé stíny a ve vzduchu se vznášel těžký pach kouře. Ten mohl navozovat kultovní atmosféru, ale vzhledem ke skutečnosti, že nikde neviděla jedinou mouchu, to mohl být stejně dobře jen účinný repelent. Položila Justinovi ruku na paži, aby ho zastavila, než místnost prohlédne a najde možné skryše a tajné vchody. Naklonil se k ní a tiše řekl:

„Podívej se tamhle, nejsme tady jediná z RUNA.“

Měl pravdu. Na druhé straně pokoje zabíralo dva gauče pět velmi hlasitých individuí – dvě ženy a tři muži. Smáli se a podávali si láhev vína. Jejich oblečení i téměř zdravé tváře prozrazovaly, že jsou to rovněž Gemmané, což byl termín, kterým se označovali obyvatelé RUNA. Všichni měli zrzavé vlasy a obzvláště bledou pokožku, takže patřili bezpochyby k patricijům. To byli Gemmané, jejichž předci se nemuseli účastnit prvotního programu RUNA zaměřeného na nucené genetické mísení. Výsledkem programu byla geneticky velmi bohatá populace, která měla předpoklady mnohem lépe odolávat Mefistofelovi, než bude k dispozici vakcína. Díky ní se RUNA stala dominantní zemí, jakou byla dnes. Většina Gemmanů narozených s takto smíchanými geny – říkalo se jim plebejci – měla snědou pokožku a tmavé vlasy i oči jako Justin. Patricijové, kteří se programu neúčastnili, si zachovali typické znaky své rasy, ovšem trpěli mnohými zdravotními obtížemi. Mnoho jich zemřelo na virus nebo bylo postiženo kainem. Mae byla původem Finka a představovala vzácnou výjimku, neboť byla dokonale zdravá.

Když Mae dokončila bezpečnostní prohlídku, pokynula Justinovi, aby si k ní přisedl na dvojkřeslo v rohu, ze kterého měli dokonalý výhled na celý pokoj a oboje dveře. Okamžitě si jich

všiml jeden z Gemmanů. Měl až nepřírozeně zrzavé vlasy a pokožku tak dokonale hladkou, že musel prodělat plastickou operaci, kterou se vyhlazovaly jizvy po kainovi.

„Nazdár,“ zavolal a pozvedl sklenici jako na přípitek. „*Gemma Mundi*!“

Justin kývl na pozdrav a okamžitě nasadil okouzlující úsměv, který ho snad nikdy neunavil. „Doufám, že jste si donesli vlastní,“ zavolal přes pokoj. „Ten humus, co tu prodávají, je spíš ocet než víno.“

Zrzcí zahalekali na pozdrav. „Máme ho od jednoho chlápka z Augusty,“ řekla jedna z žen. „Rýžové víno z EA. Není špatné. Dáte si?“ Začala se rozhlížet, zjevně hledala sklenici. Když žádnou neobjevila, jednoduše vzala od svého kolegy celou láhev a podala ji Justinovi. „Nedělej fóry, Roisine. S našima se přece podělíme, ne?“

„Máme svoje.“ Justin vytáhl ze saka placatku a pozvedl ji. „Rum – ten zkazit neumí.“

Ještě chvíli prázdně tlachali a pak se ti zrzaví Gemmané znovu začali bavit mezi sebou. Do pokoje se začali trousit další hosté, mnozí zjevně pocházeli ze sousedních zemí ze Střední a Jižní Ameriky. Nakonec vstoupila dvojice podnikatelů, kteří všechny Gemmany pozdravili s přízvukem typickým pro Východní alianci.

Justin se usmíval, jako by byl na VIP party, a všechno bedlivě sledoval. Když se mu však Mae podívala do tváře s ostře řezanými rysy a zamyšlenýma tmavýma očima, viděla, že se pod stíny, které mu na ni vrhaly plameny svíček, odehrává cosi mnohem zásadnějšího. Jeho bystrá mysl snad nikdy nespala, což si spousta lidí při pohledu na jeho přátelský úsměv vůbec neuvědomovala. Mae byla vychována klasickým nordským způsobem, a to znamenalo naučit se skrývat své pocity. Justin stejnou dovednost tak nějak pochytil sám a nyní ji plně využíval.

Když se k ní naklonil, řekl jí velmi tiše: „Zhruba takové složení jsem čekal, skoro žádní turisté až na ty Gemmany. V Nassau je sice lacino, ale stejné pláže najdou v Mazatlánu a tam je mnohem bezpečněji. Navíc by se nemuseli vzdávat pohodlí, na jaké jsou zvyklí.“

„Tak jestli je tam bezpečněji, to nevím,“ opravila ho Mae, protože si vybavila jejich společný výlet, který skončil bojem o holý život. „Třeba tu chtějí vidět něco nového. Nebo si trochu zariskovat.“

„Možná jo,“ souhlasil Justin. „Děcka bohatých rodičů, co se nudí. Budou mít štěstí, když se vrátí v pořádku do penzionu.“ Najednou zaměřil svůj bystrý zrak zpátky na zbytek pokoje. Mae viděla, jak do sebe vstřebává všechny výrazy tváří a útržky rozhovorů, které se dostaly až k nim. A mnohem víc. Oblečení, účesy, polohu těla, gesta... vším tím se jeho mysl doslova živila. Právě proto byl navzdory všem svým chybám jako stvořený pro práci, která má za úkol hledat sebenepatrnější stopy nebezpečných vlivů.

„Ti, co přišli poslední, jsou místní,“ pokračoval, zatímco se do pokoje hrnula skupina mužů i žen různého věku. Většina křesel a pohovek už byla obsazená, ale nově příchozí se spokojili s místem na zemi. Neustále se smáli a vesele si mezi sebou vykládali. „Přátelé nebo rodina. Tipnul bych si, že tohle je pro ně normální zábava. A tohle je určitě místní královna krásy.“

Vstoupila mladá dívka, maximálně osmnáctiletá. A přestože měla vlasy prořídlé a slabé způsobem tolik typickým pro kaina, snědou pokožku měla nádherně jemnou a bez jediného kazu. Zvedla ruce a celý pokoj ztichl.

„Vítejte, přátelé,“ řekla. I když Mae připadalo, že mluví s přízvukem, byla její angličtina čistá a hlas sladce zvonivý. „Vítejte v domě Mama Orane. Je jí ctí přivítat u sebe tak vzácné hosty.“

„Kteří dobře platí,“ zabručela Mae.

„Mama Orane je jedinečná,“ pokračovala dívka. Zatímco mluvila, přinesli dva chlapci malý nízký stolek. „Duchové a mocné bytosti, kteří nikým neviděni přišli do našeho světa, si Mama Orane vybrali za prostředníka, aby nám jejími ústy mohli sdělovat svou moudrost.“

Mae při těch slovech přešel mráz po zádech. Krátkým pohledem na Justina zjistila, že zareagoval stejně. I když jí byl svět bohů a nadpřirozena stále ještě velkou záhadou, jednu věc se už naučila. Bohové jen zřídkakdy mluví k lidem přímo. Obvykle je kontaktují prostřednictvím snů nebo nějakých prostředníků. Může být Mama Orane jedním z nich? Velmi by jim usnadnilo život, kdyby měli člověka přímo napojeného na svět bohů.

Dívka zaklonila hlavu. „Připravte se. Připravte se na zázračné a silné věci. Dokonce ani Mama Orane nikdy neví, co přijde. Odevzdává se do rukou sil z jiného světa.“ Dívka vysekla velkolepou úklonu směrem k jednomu dveřím a do pokoje vstoupila plnoštíhlá žena středního věku. Pokožku měla stejně snědou jako dívka, která ji uvedla, ovšem její tvář hyzdilo mnoho jizev typických pro kaina. Mae neviděla, jaké má vlasy, protože ty byly schované pod rudým šátkem vyšívaným zlatou nití.

Místní sedící na podlaze ženu uznale přivítali rytmickým plácáním do stehů a hlubokým mručením: „Ma-ma, ma-ma...“

Justin se předklonil, lokty se opřel o kolena a bradu položil do sevřených dlaní. Bedlivě ženu zkoumal pohledem. Dřívější lehkomyšlnost byla ta tam. Tohle bylo vážné, tohle byl důvod, pro který vyjížděli z RUNA do provincií.

Mama Orane se postavila doprostřed místnosti a svěsila hlavu, takže se dívala do země. Její asistentka zvedla ze stolku malý bubínek a začala do něj rytmicky bušit, zatímco tlumeně odříkávala cosi v jazyce, který zněl jako francouzština. I když na ostrově

byla hlavním jazykem angličtina, před Úpadkem i po něm sem proudilo velké množství uprchlíků z Haiti.

Místní se k dívce připojili a Mama Orane se začala třást. Nejprve to mohlo vypadat, že se jen pohybuje do rytmu bubínku, ale pak se její pohyby stávaly mnohem zběsilejšími a bylo jasné, že má – nebo předstírá – nějaký záchvat. Navzdory všemu, co Mae v minulosti viděla, ještě stále podobné situace vnímala se zdravou dávkou skepse. A věděla, že Justin, který nyní málem ani nemrkal, je na tom stejně.

Mama Orane se ještě chvíli třásla a pak najednou znehybněla. Vše v místnosti rázem utichlo a bylo slyšet, jak se všichni v očekávání nadechli. Mama Orane pomalu zvedla hlavu a rozhlédla se tmavýma očima po pokoji. Pak se jí na tváři objevil tajnůstkářský úsměv. „*Bonsoir, mes petits.*“

Napětí najednou povolilo a místní propukli v jásot. „Josephine! To je naše Josephine!“

Mama Orane, která prve vešla pomalu a vznešeně, najednou vykročila a pohupovala boky jako dívka o polovinu mladší. Tímhle způsobem obešla celý pokoj, ve tváři stále stejný tajnůstkářský úsměv. Pohledem zkoumala všechny své hosty, zatímco její asistentka pokorně kráčela v uctivé vzdálenosti za ní. Nakonec se Mama Orane zastavila před jedním z mužů z EA. Její výraz se změnil z drze provokativního na nepokrytě svůdný. Když si mu vzápětí sedla na klín, naprosto ho tím zaskočila, což všechny přihlížející pobavilo.

Mluvila francouzsky, ale asistentka pohotově překládala. „Proč jsi tak smutný, zlatíčko? Pořád ti chybí?“ Mama Orane muže jemně pohladila po tváři. „Nebud' smutný. Ta si tě nezasloužila. Není pro tebe ta pravá.“

Mužův prve pobavený výraz se okamžitě změnil. „Ale je.“

Asistentka přeložila jeho slova opačným směrem a Mama Orane zavrtěla hlavou. „Ne. Bylo pro vás oba lepší, že odešla. Jen počkej, objeví se někdo jiný.“

„Opravdu?“ zeptal se a v očích se mu zaleskla nová naděje.

„Opravdu. A do té doby ti ráda budu dělat společnost já.“ Rychle ho políbila na tvář, až zrudnul, mrkla na něj a přesunula se jinam.

„Tak co?“ zašeptala Mae Justinovi, který vypadal, že na něj představení ani trochu neudělalo dojem.

„Nedávny rozchod není těžké uhádnout,“ odpověděl tiše. „Když se mu podíváš na prst, je poznat, že nosíval snubák. A sám jí hned potvrdil, že dostal kopačky.“

Mama Orane – nebo Josephine – postupovala od jednoho návštěvníka k druhému, vybírala si ovšem jen muže. Bezostyšně se všemi flirtovala a všem udělovala rady a varování týkající se milostného života. Justin už nic nekomentoval, ale Mae mu viděla na tváři, že jí zatím nevěří.

Nakonec to vyšlo tak, že se Mama Orane k Justinovi dostala až naposled. Vážně na něj shlédla, dala si ruce v bok a udělala významné ts ts ts. „S tebou ani nebudu ztrácet čas, miláčku. Tebe dokáže uhnat jen málokterá.“

Galantně se na ni usmál. „Čekal jsem na tebe.“

Nadšeně se zasmála a poplácala ho po rameni, aby se vzápětí vrátila doprostřed pokoje. Její asistentka znovu vzala do rukou bubínek a následoval další záchvat doprovázený rytmickým odříkáváním a bubnováním. Když se Mama probrala a zvedla hlavu, mluvila najednou anglicky, ovšem mnohem méně vznešeným tónem než prve jako Josephine. „Kde mám rum?“

Ti, kdo seděli na podlaze, byli doslova u vytržení. „Reynard!“

Mama Orane v podobě Reynarda nyní kráčela naprosto uvolněně a nebyl v ní prakticky žádný sex-appeal. Jako muž či žena –

Mae si nebyla jistá, co z toho – věštila budoucnost z mnoha různých oblastí. Jednou z Reynardových obětí se stala gemmanská žena, která prve nabídla Justinovi víno.

„Jak se jmenuješ?“

„Elspeth,“ řekla stydlivě.

„Nemůžeš pořád utíkat. Nakonec se budeš muset vrátit domů.“

Elspeth vzdorovitě vystrčila bradu a pokusila se zpražit malou ženu před sebou pohledem. „Nebudu! Prostě jsem s nima skončila. Nikdo mě nemůže nutit se tam vrátit.“

„To ne,“ souhlasila Mama Orane jako Reynard. „Rozhodnutí je na tobě. Budeš dál své rodiče trápit?“

Elspeth se zatřásla brada a musela odvrátit zrak. Nedokázala se dál dívat vědmě do očí. Mama Orane ji nechala být a vrátila se do středu pokoje, kde vzápětí začalo další kolo bubnování a divokého tance.

„A co tahle?“ zeptala se Mae, jejíž hlas se ztrácel v nastalém hluku.

Justin si mlčky prohlížel skupinu zrzavých Gemmanů. „Elspeth,“ řekl po chvíli. „Je to Skotka, kastářka.“ Automaticky použil hovorový výraz používaný pro patricije. „Ten kluk se jmenuje Roisin a je to Ir. Ta holka má poměr mimo kastu, proto se bojí vrátit domů.“

„Mohli by patřit k metakastě,“ připomněla mu Mae. „K té, co zahrnuje víc variant Keltů.“

„Jediné dvě metakasty si vybírají lidi s různě barevnou duhovkou. Ona má úplně hnědé oči, což znamená, že je Kaledoňanka.“ Justin zavrtěl hlavou. „Je dobrá. Fakt dobrá.“

Třetí proměna Mama Orane byla v muže, kterému ostatní říkali El Diable.

„Čert,“ řekl Justin. „Malý čertík.“

Tohle převtělení už nevyvolalo v divácích takové nadšení jako Josephine a Reynard. V pokoji se rozhostilo ticho a všichni ztuhli. Tvář Mama Orane byla chladná a prostá emocí. Rozhlédla se po místnosti a pak k úžasu všech zamířila k Justinovi s Mae. Nepředstavovala žádné fyzické nebezpečí, ale když jí Mae pohlédla do očí, její implantát se okamžitě probudil k životu. V pohledu té ženy bylo cosi neskutečně přízračného, cosi nelidského, co Mae nedokázala pojmenovat.

Ani to však nebylo tak šokující jako všechno, co se odehrálo vzápětí. Mama Orane se sklonila, takže měla oči ve stejné výšce jako oni. Když promluvila jako El Diable, prakticky jen šeptala, jako by mluvil had.

„*Electi...*“

KAPITOLA 2

Trochu jiné starosti

Justinova první reakce byla panika. Pak rozhořčení.

Tvrdili jste mi, že to bude fungovat! Tvrdili jste mi, že mě nikdo nepozná, když udělám tohle kouzlo!

Magnus, jeden ze dvou neviditelných havranů, kteří žili v Justinově hlavě, byl rozhořčen úplně stejně. *Ale ono to fungovalo.*

Jeho kolega, Horatio, to objasnil: *Jako vždycky máš za to, že se svět točí kolem tebe. Ale El Diabla nemluví o tobě.*

Rychlé zhodnocení situace Justinovi prozradilo, že havran má pravdu. Mama Orane – nebo kdo to teď vlastně je – se nedívala na něj. Její děsivý pohled byl upřený na Mae. Aby toho nebylo málo, natáhla Mama Orane ruce a vzala Maeinu hlavu do dlaní. Justin cítil, jak vedle něj Mae ztuhla, a instinktivně ji chytil za ruku a pevně stiskl. Byla to zároveň útěcha i způsob, jak ji zadržet. I když se nikdy nebránila nezávažným dotykům, na nečekанý fyzický kontakt, navíc s ženou, která vypadala, že pojídá lidské duše, nemusela reagovat nejlépe. Justin by se nedivil, kdyby Mae vzápětí tasila zbraň.

„*Cave bellum electi*,“ zašeptala Mama Orane. Její asistentka se okamžitě objevila vedle ní, připravena překládat.

„Pozor na...“

„Vím, co to znamená,“ skočil jí do řeči Justin. Asistentka po něm střelila pohledem, ale nic neříkala a čekala, až bude její paní pokračovat.

Mama Orane se stále dotýkala Mae, která se ženě dívala tak upřeně do očí, že snad ani nedýchala. „*Cave bellum electi*,“ opakovala. „*Inveni tuum deum*.“

Mama Orane i její asistentka se odvrátily, aby doručily další moudro ze záhrobí pro změnu někomu jinému. Mae začala znovu dýchat, ale dýchala velmi rychle a povrchově. Stále byla ztuhlá a ani na okamžik nespouštěla pohled z Mama Orane, která se mezitím věnovala dalším. Jako El Diable dál předávala tajemná poselství v latině, která vyděšeným posluchačům ochotně překládala její asistentka. Justin ještě jednou stiskl Mae ruku a pak ji pustil, neboť věřil, že teď už na nikoho nezaútočí.

Tři proměny byl zjevně horní limit Mama Orane, protože když propustila El Diabla, přišla k sobě a vyčerpaně zavrávala. Chlapci jí hned přispěchali na pomoc a odvedli ji z pokoje za potlesku všech přítomných. Krásná asistentka se divákům uctivě uklonila a poděkovala jim, že přišli.

Justin s Mae se vrátili do penzionu. Celou cestu prakticky nemluvili, až v hale se Mae zeptala: „Takže co to teda bylo? Roztrojená osobnost? Nebo to bylo opravdové?“

„Mám strach, že to druhé.“ Mae už na společných misích viděla podivnější věci, ale Justinovi se tentokrát nechtělo událost rozebírat. Naštěstí na něj netlačila.

Mama Orane není podvodník, pomyslel si. *Poznala, že Mae je jedna z vyvolených. Ale je? Morrigan se přece zbavila.* Morrigan byla keltská bohyně smrti a války, do jejíhož kultu se Mae narodila. Matka ji bohyni zasvětila výměnou za čisté patricijské geny. Mae se nejen podařilo se z kultu a vlivu bohyně dostat, ale zároveň způsobila, že moc Morrigan v RUNA značně zeslábla. O všech těchto událostech teď skoro nemluvili, ale Justin věděl, že je přesvědčená, že se veškerých vazeb na nadpřirozeno zbavila, tedy kromě své práce. I on sám tomu pomalu začínal věřit.

Můžeš být vyvolený, i když nemáš svého boha, řekl Magnus. A nestaneš se vyvoleným, protože si tě nějaký bůh vybere. Bůh si tě vybere, protože už vyvolený jsi.

Definice kruhem, namítl Justin.

Vlastně ne, opáčil Horatio. *A Mae vyvolená je. Není schopna to skrývat. Kdyby sis z toho všeho přestal dělat srandu a začal na sobě trochu makat, cítil bys to z ní taky.*

Justin si nebyl tak jistý. *Ale z Mama Orane jsem nic necítil. Měla nějaké kouzlo?*

Je velmi schopná, vysvětloval Magnus. *Tohle už dělá dlouho. Nepotřebuje kouzla, aby skryla, kým skutečně je. Navíc asi není tajemstvím, že je vyvolená, když si za styk s vyššími mocnostmi nechává platit, že.*

Ona vzývala bohy? zeptal se Justin.

Ne tak úplně, řekl Horatio. *Do tohoto světa se postupně dostávají i jiné bytosti.*

O něčem takovém Justin ještě neslyšel. *Jako třeba?*

Jako třeba ty dvě, se kterými každý den mluvíš, řekl Horatio uštěpačně.

Justin pochopil a zamyslel se nad tím. Skutečně každý den mluvil s nadpřirozenými havrany a dělal to už čtyři roky. I když byli občas otravní, stali se tak nedílnou součástí jeho života, až ho někdy děsilo, jak je na jejich informacích závislý. Daroval mu je Ódin, severský bůh, s nímž byl Justin už nerozlučně spjatý. Zatímco Mae byla spojena se svou bohyní už od narození, Justin byl vybrán relativně nedávno, když se mu Ódin zjevil ve snu a zachránil ho před vražednými fanatiky. Aby Justin splatil svůj dluh, musel se vydat na cestu bohova učedníka. Zatím se mu ovšem dařilo vyhýbat se tomu, co od něj Ódin i havrani chtěli nejvíc – odpřisáhnout Ódinovi věrnost a stát se jeho knězem. Vykroutit se z této části dohody se ukázalo být obzvláště složité

hlavně proto, že za svou svobodu musel Justin obětovat něco, co nesmírně, nesmírně chtěl.

Ze zahloubání ho vyrušil postarší zanedbaný hostinský, který jim přinesl večeři. Už tu trčeli týden, a i když se místní jídlo dalo přežít, ceny byly absurdní. Poté co však Justin viděl na ulicích o mnoho méně lákavé alternativy, byl ochoten si připlatit, obzvláště když za něj účty platilo Ministerstvo vnitřní bezpečnosti.

Jedli relativně mlčky i proto, že Justin neustále přemítal nad událostmi dnešního dne a Mae bedlivě sledovala místnost, aby se ujistila, že jim nehrozí nebezpečí. Tohle byl pro ni normální stav. V ochranné ulitě a zároveň nebezpečná. Justin ji jen zřídka viděl zranitelnou a jedním z takových okamžiků byla jejich společná noc. A to ji vlastně ani neviděl, protože měli zhasnuto. Justin z ní ovšem tehdy cítil změnu..., jako by byla najednou jemnější. Otevřenější. Cítil z ní touhu, která ostře kontrastovala s ulitou, v níž trávila všechny ostatní okamžiky svého života. Pro Justina to byl tak prchavý a drahocenný okamžik, že často toužil ho znovu zažít, třebaže věděl, že se ho zřejmě nedočká, hlavně kvůli nebezpečnému životu, který oba vedli. Ale taky proto, že všechno, co mezi nimi bylo pěkného, dokonale zkazil.

A nejvíc kvůli tomu, že právě Mae byla nejdůležitější součástí obchodu mezi ním a Ódinem.

Byla to jedna z věcí, které se Justinovi zjevily ve snu, když se mu bůh poprvé ukázal. Ódin mu Mae označil a nazval ji ženou s korunou z květů a hvězd. Po první společné noci s ní se ještě Justin dokázal vymluvit na nepřesnou definici, ovšem Ódin mu dal jasně najevo, že jestli ještě jednou podlehne a „vezme“ si ji, bude mu muset navždy sloužit. Justin se zapřísahal, že románek s Mae skončil, a své odhodlání podpořil několika velmi ošklivými věcmi, které jí řekl. Úspěšně tak zabil všechnu touhu, kterou by k němu mohla cítit. Sice někdy litoval, že to tak dopadlo,

a nepřátelská atmosféra, kterou navodil, se mu taky nelíbila, ale vždy si připomněl, že si tak udržel svobodu.

Když bylo po večeri, odchýtila si Mae jednoho výrostka ochotného doručit (za menší obnos) zprávu k nákladnímu letadlu Východní aliance čekajícímu v hangáru na místním letišti. RUNA s tímhle regionem neudržovala prakticky žádné pravidelné styky, takže pokud šlo o dopravu, využívala služeb své sesterské země. Nákladní letadla EA nebyla nic honosného, ale svůj účel plnila dobře. Jejich mise zde skončila a i Justin velmi ochotně absolvuje jeden nepohodlný let, pokud to znamená, že se vrátí do civilizace.

Když se vrátili do Justinova pokoje, Mae se uvolnila – poněkud – a konečně zasypala Justina otázkami, které ji zjevně trápily už od podivného obřadu.

„Co to všechno znamenalo?“ zeptala se, hned jak za sebou zavřela dveře. Zkontrolovala zámek a pak si sedla do křesla s rukama založenýma na prsou. „To, co říkal ten El Diabale. Rozuměla jsem jen *electi*. Předpokládám, že to znamená vyvolená.“

Justin přikývl, rovněž se posadil a hned si nalil rum. Měl dost času, aby si všechny ty podivné události a slova v hlavě rozebral, a byl rád za každý okamžik, kdy se k němu Mae nechovala nepřátelsky. „*Cave bellum electi*. Dej pozor na válku vyvolených.“

„Což znamená?“

Obrátil do sebe panáka. Už nebyl ve službě a nemusel se krotit. „Nejsem si úplně jistý.“

„Geraki říkal, že bohové hrají hru,“ připomněla mu. „Válka je trochu silnější slovo.“

To bylo dnes už podruhé, co se odkazovala na Gerakiho, a Justinovi se nechtělo o tom člověku bavit. Mae věděla, že Geraki je prorok silně angažovaný v náboženské skupině, které se úspěšně dařilo vyhýbat se všem pokusům gemmanské vlády ji odhalit.

Netušila už ovšem, že Geraki slouží Ódinovi, stejně jako neměla ponětí, jak mnoho času s ním Justin v poslední době tráví, třebaže velmi neochotně. Geraki byl totiž jeho učitelem, ovšem Mae si myslela, že ho Justin využívá jen jako informátora, což všem vyhovovalo.

„Možná je to jenom otázka úhlu pohledu,“ namítl Justin. „Třeba s námi hraje hru, ale mezi sebou válčí.“

Mae se nad tím zamyslela. „A proč by mi to potom říkala... nebo říkal? Já s tím přece nemám nic společného.“

Justin nedokázal skrýt úsměv. „Fakt ne, jo? Tak si uvědom, kde jsi.“

„Tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem říct, že nejsem ve spojení s žádným bohem. Nemám v hlavě havrany a tak.“

Já bych se spojení s ní nebránil, řekl Horatio.

„Možná ne. Ale byla jsi stvořena jako součást oběti keltské bohyně smrti,“ připomněl jí.

Z výrazu její tváře poznal, že tohle téma se jí ani trochu nelíbí. „Tě jsem se zbavila.“

„Ale pořád jsi jednou z vyvolených, ať chceš, nebo ne. A bohové se o tebe zjevně zajímají.“ Na okamžik zaváhal. „To byla ta druhá věc, co El Diable říkal. *Inveni tuum deum*. Najdi si svého boha.“

„Já žádného boha nechci,“ řekla a zcela netypicky dala najevo, jak je tou představou podrážděná. „A nechci být ani vyvolená.“

Vyvolení. Lidé, kteří jsou jedineční a mají potenciál stát se služebníky bohů snažících se vrátit na svět a získat zpět ztracenou moc. Ani Justin nechtěl být jedním z nich, ale nemělo smysl plakat nad rozlitym mlékem. Mohl se jen dívat před sebe a najít způsob, jak to všechno přežít. Znal Mae natolik, aby chápal, že si uvědomuje totéž. Byla velmi pragmatická. Byla zvyklá jednat.

Problém spočíval v tom, že v jejich situaci se nenabízelo mnoho možností.

Večer pokročil a oni se odebrali ke své rutinní činnosti. Ke čtení. On v posteli, ona stále stejně ostražitá v křesle. Pretoriáni díky svým implantátům nespí a ona trávila noc bdělá. Justin nespal jen proto, že mu dělalo potíže utiřit neustále vířící mysl, takže se nakonec uchýlil ke svým oblíbeným sedativům a uvelebil se u hlášení týkajících se dalších případů, které mu připravilo pododdělení Ministerstva vnitřní bezpečnosti nazývané Vyšetřování kultů a sekt, zkráceně SCI. Už nebylo takové horko jako ve dne, ale aby se dalo žít, museli mít otevřené okno, a to lákalo dovnitř hejna komárů. S těmi uměli bojovat díky malým repelentům, které si přivezli z RUNA.

Justinovi se u čtení klížily oči a občas uhnul pohledem k Mae. Třebaže měla tělo stále napjaté, jako by měla každou chvíli vyskočit a bojovat, pozornost upírala k egu, na němž zřejmě četla nějaký román. Volné pramínky plavých vlasů se jí horkem a vlhkem u tváří a na krku vlnily. Justin cítil v prstech silnou touhu jí je odhrnout a dotknout se její dokonalé pokožky..., ale vzápětí si znovu připomněl, že by ho jakýkoli vztah s ní neodvratně a navěky připoutal k Ódinovi. Tahle představa okamžitě dokázala lákavé pomyšlení zapudit.

„Do prdele!“ vykřikl a posadil se. Mae se tak lekla, že málem vyskočila metr do vzduchu. Justin prve koutkem oka spatřil, jak se v pokoji cosi hýbe, a v první chvíli to měl za troufalou mūru, která jim přiletěla prozkoumat pokoj. Ale ne – pod dveřmi jim sem přilezl velký černý brouk. Velmi velký černý brouk. Justin na něj mlčky ukázal.

Mae už držela v ruce pistoli. Namířila, ale odfrkla si: „Ten brouk?“ zeptala se nevěřicně.

„Ale velký jako kráva,“ řekl poněkud ospale. „Prostě jsem se lekl, no.“

„Tak se pěkně upokojte, Vaše lordstvo, já se o něj postarám.“ Udělala pár kroků a rozšlápla brouka těžkou botou. Když ji zvedla, oba nejprve spatřili lepkavou černou hmotu..., která se však najednou znovu zformovala do původní podoby a lezla dál. Mae zmizel úšklebek z tváře. „Co to sakra je?“

Než mohla něco udělat, vyplivl brouk na dřevěnou podlahu kapku zeleného slizu, který krátce zakouřil, vpil se do podlahy a zanechal za sebou spálený flek. Mae rychle brouka znovu zašlápla, ale ten se znovu stejným způsobem vrátil mezi živé.

„Mae, dívej se!“

Pod dveřmi do pokoje přilezli další dva brouci. Pak třetí. Mae je začala s nulovým efektem zašlapávat, a kdyby celá situace nebyla tak děsivá, vypadala by u toho téměř komicky. Brouci lezli dál do pokoje a i tihle brzy vyplivli na podlahu zelenou kyselinu. Když se pod dveřmi objevili další dva, obul si Justin boty a připojil se k Mae.

„Co to je?“ téměř vykřikla. Zkusila novou strategii a právě jednoho brouka doslova rozmazávala po podlaze sem a tam. Bylo to stejně neúčinné jako cokoli jiného.

„Ty si jako fakt myslíš, že to vím, jo?“

„Jsi přece expert na věci, které nejsou z tohoto světa!“

„Tak v tomhle případě už víš tolik, co já. Zjevně nejsou z tohoto světa. Do prdele!“

V pokoji už bylo brouků víc než deset a stále přilézali další. Justinovi ulpěl na botě onen zelený sliz. Nedostal se sice až na kůži, ale bota utrpěla značnou škodu. Justina se najednou zmocnila odporná představa, jak mu brouci lezou po celém těle. Oba s Mae už měli potíže zvládat jejich nápor, takže společně

ustoupili a vyskočili na postel. Malí černí vojáčci ukázněně pochodovali proti nim jako nějaká armáda.

Hodila by se mi vaše moudrost, oznámil Justin havranům.

Musíš dýkou, řekl Horatio.

Jakou dýkou?

Tou, kterou máte u sebe.

Justin se rozhlédl a pomohl Mae odkopnout několik příslušníků černé bojové linie. „Dýka,“ řekl nahlas. „Jaká dýka?“

„Moje dýka?“ zeptala se.

Spjel jí pohledem k botě, a spatřil, že se v ní cosi kovově leskne. „Jo! Vezmi na ně tu dýku.“

Zamračila se, ale nehádala se a okamžitě tasila dýku ze skryté pochvy. Byla to zbraň i umělecké dílo v jednom, nádherná práce s jantarovou rukojetí. Mae ji vyměnila za pistoli, kterou až doteď držela v pravé ruce, krátce se podívala pod sebe a seskočila z postele. Protože brouci už vylézali nahoru, bylo na podlaze poměrně hodně místa. Justinovi se nelíbilo, že je na brouky nyní sám, ale nevzdával se. Zvedl pokrývku a prudkým třepnutím jich relativně hodně poslal zpátky na zem. Nemusel se ovšem bránit dlouho, protože brouci se vzápětí obrátili a začali postupovat proti Mae.

Jdou po ní, uvědomil si.

Postřeh, poznamenal Horatio suše.

Ale Mae už byla připravená a s pozoruhodnou rychlostí a přesností získanou tréninkem, přirozeným talentem a znásobenou implantátem probodla prvního brouka. Čepel se zabodla přímo mezi krovky a tvoreček se roztříštil na černé kousky, které zůstaly nehybně ležet. Povzbuzena úspěchem Mae opakovala totéž s dalšími a čepel její dýky pokaždé přesně zasáhla cíl. Ani jednou neminula. Brouci se k ní však rychle blížili a Justin seskočil z postele a odkopával ty, které nestačila probodnout. Úplně ztra-

til pojem o čase. Nakonec se oba rozhlédli kolem sebe a neviděli už nic, co by se pohybovalo. Mae dál držela dýku připravenou k ráně a ještě několik vteřin zkoumala pokoj bedlivým pohledem. Nakonec ji spokojeně schovala do boty.

Justin kopl do zbytků hmyzu, které nyní pokrývaly celou podlahu. „Myslíš, že nám tu někdo půjčí koště?“

Vyčerpaně zavrtěla hlavou. „Tady to asi bude... hele!“

Ukázala ke dveřím a Justin na poslední chvíli zahlédl, jak se pod nimi mihlo cosi černého. Mae k nim s pozoruhodnou rychlostí přiskočila a prudce je otevřela. Justin jí byl v patách a na chodbě našel posledního černého brouka. Tenhle ovšem lezl směrem od nich. Mae už měla v ruce dýku, ale Justin ji chytil za paži, než stačila brouka probodnout.

„Počkej,“ řekl. „Ty nechceš vědět, kam leze?“

Jejich oči se střetly. Nastal jeden ze vzácných okamžiků, kdy mezi nimi nebyla žádná zášť. Ve vzduchu spíš hořel plamínek souznění, společného cíle a porozumění. Nezáleželo na tom, jak dramatický je jejich vztah. Mae byla jedinou osobou, která skutečně chápala, co se děje, a pro Justina to znamenalo mnohem víc než všechny možné nepříjemnosti, které musel při práci s ní překousnout.

Bez jediného slova se vydali za broukem po schodech dolů. Na chodbě a v hale bylo několik lidí, ale nikdo si jich nevšímal. A Justin tušil, že jeden brouk tu taky nikoho z míry nevyvede.

Nejsmutnější na tom je, že ani pro mě to není to nejdivnější, co jsem kdy v životě dělal, pomyslel si.

Ani náhodou, přitakal Horatio.

Venku už padla tma, ale ulici a brouka na ní dostatečně osvětlovaly různé elektrické i plynové lampy.

Justinovi se vybavila Panama. Za ty téměř čtyři roky života v exilu, který si vysloužil hlášením, v němž přiznal existenci

nadpřirozena, se naučil provincie nenávidět. Čím víc ovšem nyní cestoval za hranice RUNA, tím víc si Panamy vážil. Tam by byly i v noci ulice plné pochybných existencí a všudypřítomných gangů bojujících o nadvládu nad danou částí města. Pokud jste s nimi nebyli na válečné stezce, mohli jste se i po setmění pohybovat ulicemi relativně bezpečně, neboť gangy zajímali jen členové jiných gangů. Tady byly ulice zlověstně tiché a prázdné. Normální lidé byli doma a ukládali se ke spánku. Ti, kdo byli venku, s největší pravděpodobností hledali nějakou snadnou oběť.

Mae s Justinem si nikdo nevšímal. Snad proto, že se pohybovali s jasným cílem a odhodlaně. Asi po deseti minutách se Mae zastavila, protože uslyšela řev. Chytila Justina a zataáhla ho ke stěně nejbližšího domu. Pak se postavila mezi něj a blížící se lidi. Pistoli měla tasenou, ale Justin si nevybavoval, kdy ji vytáhla. Ovanula ho vůně jablonových květů, vůně jejího parfému – ostrý kontrast ke scéně, která se odehrávala před nimi.

Tahle pouliční bitka s nimi neměla nic společného, stejně jako s nikým z nic netušících turistů. Bylo to jen mezi dvěma místními. Křičeli na sebe a chodili kolem sebe a hledali odvahu zaútočit jako první. Kolem postávali jejich přátelé a pár diváků zvědavých na skutečnou rvačku. Podle toho, co Justin z dálky pochytil, šlo o nějakou ženu.

Konečně jeden z mužů toho druhého udeřil pěstí do obličeje a škrtl příslovečnou zápalkou. Oba se do sebe pustili a brzy se svalili na zem. Přihlízející jásali, zatímco ti moudřejší se snažili oba muže od sebe odtrhnout. Celá akce trvala snad jen minutu, ale Mae odmítala Justina pustit, dokud oba stále ještě křičící soupeři i jejich obecnstvo nevyklidili scénu.

Bohužel stejně tak vyklidil scénu i jejich brouk.

Mae cosi finsky zaklela, ale Justin si mezitím uvědomil, že to tady zná. „Myslím, že vím, kam šel,“ řekl a ukázal prstem.

Zvedla oči, aby se podívala, kam ukazuje, a když spatřila dům Mama Orane, uslyšel Justin, jak zatajila dech.

„No a proč ne?“ zeptal se Justin. „Dává smysl, aby nadpřirozený útok pocházel od jediné osoby, o které tady víme, že má s nadpřirozenem styky.“

Šli ještě kousek dál a pak se zastavili přímo proti domu. Mae přimhouřila oči a s pistolí stále v ruce si ho bedlivě prohlížela. Za okny se svítilo a před domem přecházel hlídač.

„Ale proč?“ zeptala se. „Jestli nás chtěli zabít, mohli to udělat, když jsme byli tady, ne? Prostředky na to rozhodně mají.“

„Zabít tebe,“ opravil ji Justin. „Ti brouci šli jenom po tobě. Mě nepoznala. A kdyby tě zajímalo, jak to...“

„Ty tam!“

Hlídač si jich všiml a přeběhl přes cestu. Samopal se mu přitom téměř komicky houpal u boku. Mae zaujala ochranný postoj před Justinem a namířila na muže pistolí. Tomu několik vteřin trvalo, než si to uvědomil a pomalu se zastavil.

„Ani o krok dál,“ varovala ho Mae.

„Ty,“ opakoval. „Ty jsi *electi*. Pojď se mnou. Můžeš jí pomoci. Můžeš jí pomoci.“

„Komu pomoci?“ zeptal se Justin.

„Mama Orane. Prosím. Je na tom špatně.“ Muž měl ve tváři strach a smutek a upíral prosebný pohled střídavě na Justina a na Mae.

„Myslím, že není nebezpečný,“ řekl Justin.

Mae se rozhodla souhlasit a pomalu vykročila za hlídačem do domu, i když celou dobu držela v ruce pistolí.

Uvnitř vstoupili doprostřed obřadu plného bubnování, rytmického odříkávání a zběsilého třesu, prakticky stejného, jaký tu už jednou zažili. Až na to, že tam, kde prve všichni slavili a jásali, bylo nyní jen napětí a smutek. Hlídač je provedl kolem

davu hostů, který netvořili jen turisté, ale zjevně také vystrašení přátelé a sousedé. Così rychle řekl francouzsky a uvolnil jim cestu ke schodišti na druhé straně pokoje. Krátce se ohlédl, aby se ujistil, že Justin s Mae jdou stále za ním, a vyběhl po schodech do druhého patra, kde bylo konečně poznat, kam jdou peníze návštěvníků. Moderní nábytek, elektřina, technika, podle gemmanských standardů sice zastaralá, ale tady hotový výstřelek moderního světa. Justin by si nejradši vše prohlédl mnohem detailněji, ale jeho pozornost vzápětí upoutala ložnice, v jejímž středu stála postel zasypaná květinami.

A na ní Mama Orane.

Justin cítil, jak se mu sevřel žaludek, když spatřil krev na ženiných šatech. Pro Mae bylo násilí denním chlebem, ale on si na něj nikdy nezvykl. Kdosi Mama Orane velmi pečlivě ovázal břicho, obvazy už ale byly nasáklé krví řinoucí se z rány pod nimi. Plet měla popelavě bledou, tvář zalitou potem a nepřítomně se dívala nad sebe.

„Pomozte jí,“ prosil muž, který je sem přivedl.

„Potřebuje doktora,“ řekl Justin.

„Poslali jsme pro něho,“ řekla dívka sedící vedle lůžka. Byla to ona krásná asistentka. „Mezitím jsem se o ni postarala. Ošetřila jsem jí ránu a už jsem odříkala snad všechny modlitby a zazpívala písně.“

Mae se ušklíbla. „Modlitby a... to je jedno. Co se stalo? Ně kdo ji střelil?“

„Bodl,“ řekla asistentka. „Ta zrzavá žena, co jste ji tu viděli.“

Zeptej se, čím ji bodla, přikázal Justinovi Magnus.

„Jakým nožem?“ zeptal se Justin.

Asistentka ukázala dlaněmi asi čtyřicet centimetrů. „Dýkou. Stalo se to strašně rychle – skoro jsem to ani neviděla. Ta dýka

vypadala, jako by na ní byli brouci. Seděli jsme dole na večeri a ona byla pryč, než...“

„Brouci?“ skočila jí Mae do řeči.

Dívka přikývla. „Jako zlatí brouci.“

Justin a Mae si vyměnili krátký pohled. Než kdokoli stačil něco říct, Mama Orane se pohnula a dívka i hlídač ztuhli. Mama Orane několikrát zamrkala a pak se jí podařilo upřít pohled na Justina s Mae.

„V...vítejte, *electi*,“ řekla. U rtů se jí objevil pramínek krve.

To patřilo nám oběma. Tentokrát mě poznala, řekl Justin havranům.

Umírá, řekl Magnus. *Ti, kdo opouští tento svět, mají ostřejší smysly. Vidí i skrz moc, která tě až doted' skrývala.*

Asistentka zjevně uvažovala stejně jako hlídač. „Uzdravíte ji?“ zeptala se s nadějí v hlase.

Mama Orane jen udělala nesouhlasné *ts*. „To není jejich úkol. A stejně je pozdě.“ Chtěla ještě něco říct, ale dělalo jí to potíže. Asistentka jí dala napít vody. „Oni nepřišli za tebou?“

„Přišli.“ Mae znovu mrkla ke krvácející ráně. „Ale jinak.“

„Nezlobte se.“ Mama Orane polkla a zavřela oči. „Přišli si pro mě a já jsem vás prozradila. Označila jsem vás. Byla jsem neopatrná, ale ne tak moc, jako když jsem se tady předváděla. El Diable mě vždycky varoval, ale já jsem ho neposlouchala. Nic jiného si nezasloužím.“

Obrovitý hlídač vzlykl.

„Kdo to byl?“ zeptal se Justin. „Komu slouží?“

Mama Orane znovu otevřela oči. „Nevím. To je jedno. Jsou to *electi* a konají vůli svého pána.“

„Bohové chťejí vyvolené přetáhnout k sobě, získat je na svou stranu,“ řekl Justin. „Proč by se je... nás pokoušeli zabít?“

„Protože ne každého *electi* je možné z... z...“ Dostala záchvat kašle, který zastavil až další doušek vody. „Získat. Pro boha je pak lepší služebníka jiného boha zabít. *Electi* prostě likvidují konkurenci.“

„Válka vyvolených,“ řekli Justin s Mae, neboť oba náhle pochopili.

„Jasně, my se totiž strašně nudíme,“ zabručel Justin.

„Služte co nejlépe svému bohu,“ řekla Mama Orane teď už velmi slabým hlasem. „Neboť ostatní budou sloužit svým.“

Mae už chtěla něco říct a Justin byl přesvědčen, že se chtěla jako vždy ohradit, že žádného boha nemá. Zjevně si to ale rozmyslela, zarazila se a pak místo toho řekla: „Musíte odpočívat, než přijde doktor.“

„Mně už žádný doktor nepomůže.“ Mama Orane zavřela oči a znehybněla tak, že si Justin myslel, že je mrtvá. Najednou je znovu prudce otevřela a upřela na něj. „Ale možná bys mi mohl pomoci dostat se k mým bohům.“

Justin nevěděl, jak to myslí, ale v tom se ozval Magnus: *Nech to na mně*. Havran se zarazil a pak neochotně dodal: *Jestli ti to nevadí*.

Můžeš, řekl Justin. Než si stačil uvědomit, s čím to vlastně souhlasil, ucítil ostrou bolest v hlavě, která ho zasáhla pokaždé, když ho havrani opouštěli. Mama Orane vytréštila oči a tvář se jí najednou rozzářila. Téměř to vypadalo, že by se mohla zázračně uzdravit. Pak však vydechla a znovu znehybněla. Všechno kolem ní jako by pohaslo. Její asistentka se rozplakala a zabořila tvář do hlídačova ramene. I ten nepokrytě plakal.

Justin cítil, že se mu Magnus vrátil do hlavy. *Hotovo*, řekl havran.

Maeiny zelenomodré oči si prohlížely Mama Orane se směsí smutku a opovržení. „Tohle by se v RUNA nestalo.“

Justin věděl, že má na mysli smrt bez lékařské péče, ale v hlavě měl události, které ženině smrti předcházely: vyvolení s cílem sloužit svým bohům, co nejlépe bojují proti sobě. „Mám pocit, že tohle se v RUNA bude dít častěji, než se nám bude líbit.“ Dotkl se Mae na paži. „Pojď. Jdeme domů.“

KAPITOLA 3

Otázka bezpečnosti

Institut pro kreativní a experimentální myšlení byl už třetí školou, na kterou Tessa Cruzová chodila. A kdyby se počítala i velmi krátká anabáze na jedné státní škole, byla to její čtvrtá od příjezdu do RUNA před několika měsíci. Tentokrát si ovšem poprvé vybrala sama a Justin z toho nebyl ani trochu nadšený. „Připadá mi to jako místo, kde vychovávají politické disidenty,“ okomentoval její rozhodnutí. Když se pak dozvěděl, jakým způsobem se ve škole učí, byl vytočený ještě víc. Jeho sestra se mu vysmála, neboť znala skutečný důvod jeho rozhořčení. „Kdysi totiž učil,“ připomněla Tessa a zvedla oči v sloup. „Takže čeká, že všichni budou spořádaně sedět v lavici a hltat každé učitelovo slovo přesně jako jeho bývalí studenti.“

Tessa tomu věřila, ale zároveň tušila, že za Justinovou averzí k její nové škole je ještě něco jiného. Justin měl vždycky pocit, že má vůči Tessině otci dluh za to, jaké se mu od něj dostalo pomoci během jeho čtyřletého exilu v Panamě. Usoudil, že nejlepším způsobem, jak tenhle dluh splatit, je vzít Tessu – kterou měl za až příliš chytrou a talentovanou pro život v provincii – s sebou do RUNA a dát jí potřebnou dávku gemmanského vzdělání a kultury. Podle podmínek studentského víza musela chodit do školy a věděla, že podle Justina ji na život v civilizovaném světě nejlépe připraví jen „normální“ gemmanské vzdělání. Hrozně

ráda by mu udělala radost, ale na druhou stranu jí bylo jasné, že se pro ni klasické studijní programy nehodí.

Tesse se tahle nová škola líbila hlavně proto, že si mohla dělat, co chce. Filozofie celého institutu byla prostá. „Kreativní hlavička“ si vždycky najde cestu, jak dosáhnout svého. Takové hlavičce lze zároveň věřit, že projde všemi standardizovanými testy, které byly povinné ve všech školách, ať již státních nebo soukromých, a to s tak vysokým skóre, že tím neutrpí pověst institutu. Studentům, kterým se to nepodařilo, bylo slušně naznačeno, že by měli odejít.

A tak byly Tessiny dny rozděleny na dvě různé části. Polovinu času měla relativně volno a mohla pracovat na projektech ve společenských i přírodních vědách, které si sama vybrala. Druhou polovinu si nechávala na přípravu na testy, což znamenalo nekonečné hodiny nad vzorovými otázkami a případně konzultace s lektory.

Nejdůležitější ovšem pro ni bylo, že se k ní všichni chovali úplně normálně. Za tohle byla škola velmi dobře placena. Občas se na ni někdo zvědavě podíval, ale většina učitelů byla ohledně jejího původu velmi pragmatická. Pocházet z provincie bylo mnohem méně podstatné než peníze a vliv, kterých bylo třeba, abyste se na školu dostali. Jakmile jste tam byli, na ničem dalším nezáleželo. Její spolužáci sice nedostali zapláceno, aby ji mezi sebe přijali, nicméně v podstatě fungovali na stejném principu. Jestliže je žákyně školy, zasloužila si to. Většinou si jí nevšíмали. Nejvíce se uchytila teorie, že je dcerou nějakého významného velvyslance Panamy a že vlastně může být užitečné ji znát.

„Měla by sis sehnat nějakého experta, moje milá.“

Tessa zvedla hlavu. Byla stočená do klubíčka na obřím nadýchaném polštáři na podlaze (kreativní hlavička přece nepotřebuje klasickou lavici) a prolétala pohledem hlavní titulky na čtečce.

Mluvila k ní žena jménem Clarissa (kreativní hlavičky mohly jednat se svými učiteli jako rovný s rovným a tykat jim). Měla dozor nad studenty pracujícími na projektu.

„Pořád děláš na té analýze médií?“ zeptala se Clarissa.

„Ano.“

RUNA byla zaplavena médii a pro Tessu byl právě tohle po příjezdu z Panamy asi největší kulturní šok. Z hlediska infrastruktury prakticky na světě neexistovalo nic srovnatelného s telekomunikacemi, zábavou a množstvím dat, které proudily gemmanským prostorem a byly neustále k dispozici všem občanům. Zároveň byly provázány s většinou jejich každodenních činností. Ale Tessu víc šokovalo něco jiného. V její zemi bylo nemyslitelné, aby člověk dával veřejně k dispozici informace o svém soukromém životě, a ona navíc vyrostla v klasické rodině z vyšších vrstev, které žily téměř klášterním způsobem. Gemmané naopak jako by toužili podělit se o každíčkou součást svého soukromí, o názor na všechno, a zároveň hltali stejné informace od jiných, zejména celebrit a veřejných osob. Nic z toho nebylo cenzurováno a Tessa žasla, jaká svoboda v tomhle oceánu informací vládne. Jedna věc však prolínala všemi oblastmi – obdiv a loajalita k RUNA a životu v ní.

Právě ta fascinace ji přiměla zkoumat posedlost téhle země sebou samou a roli, kterou ve vytváření jejího obrazu hrají média. Tessa si tenhle výzkum vybrala sama a nebylo to poprvé, co jí Clarissa radila, aby si k sobě vzala nějakého odborníka.

„Vím, že spoustu informací pro svůj výzkum získáváš přímo ze streamu.“ Clarissa mluvila velmi vlídně. „Ale jestli chceš skutečně pochopit, jak se všechno odtamtud,“ Clarissa ukázala ven z okna, „dostává sem,“ a ukázala na monitor, „měla by sis promluvit s někým, kdo v tom hraje zásadní roli.“

„Jako třeba s kým?“

Clarissa pokrčila rameny. „Se spoustou lidí. S nějakým vydavatelem, novinářem, ředitelem. My se tady snažíme plně podporovat reálnou zkušenost se světem. Mohla bys jít k někomu na praxi, stínovat jeho práci a zjistit, jak celý ten proces funguje.“

„Copak by o mě někdo stál?“ zeptala se Tessa, jako by se jí do toho nechtělo.

Clarissa byla neoblomná. „Moje milá, jsi studentkou Institutu pro kreativní a experimentální myšlení. Sem posílají své děti někteří z nejdůležitějších a nejvlivnějších lidí v zemi. Když nabídneme některého z našich studentů na praxi, všimne si toho spousta lidí. Kancelář pro praxe je o patro níž. Většina nabídek je určena pro třetí stupeň, ale výjimečný student druhého, jako jsi ty, tam určitě taky něco najde. Klidně tam můžeš zajít hned, stejně už skoro končíme. Podej si žádost a uvidíš, co bude.“

Tessa neměla moc důvodů odmítnout a kancelář našla snadno. Byla to malá místnůstka hned vedle velké kanceláře, kde se řešila většina každodenních záležitostí. Když vstoupila, našla před sebou stát malou frontu v podobě dvou jiných studentů. Mladík před ní byl vysoký a štíhlý, s jasně plavými vlasy. Když se na ni otočil, bylo jí z jeho světlé pleti a modrých očí jasné, že je to kastář. To nebylo nijak překvapivé, protože kastáři – neboli patricijové, jak si rádi říkali – se často vyskytovali v nejvyšších kruzích a z těch tahle škola velmi zásadně čerpala. O chvíli později si Tessa s překvapením uvědomila, že ho zná. Jeho druhý pohled jí prozradil, že i on ji poznal.

„Tesso?“ zeptal se.

Zalovila v paměti. „Darius, že? Co tu děláš?“

S Dariem se seznámila před pár měsíci při návštěvě výsostného území nordské kasty. Jeho rodina sehrála překvapivou roli v jednom z Justinových případů a Darius tehdy využil Tessiných kontaktů, aby získal pomoc od Ministerstva vnitřní bezpečnosti.

Tehdy jí nijak nevyhrožoval, ale o pomoc žádal rozhodně velmi neodbytně, takže to byl pro ni velmi silný zážitek. Když ji nyní poznal, tvář se mu rozzářila.

„Chodím sem,“ vysvětloval. „Přestoupil jsem z Nordské terciální akademie, když...“ Něco málo z jeho nadšení pohaslo. „Prostě po tom, co se to na jaře všechno zvrlo. Táta už mě skoro nepoznává a všichni ostatní jsou mrtví. Bylo načase změnit působíště.“

Tessa ucítila s tímhle podivným a často velmi horečně jednajícím mladíkem soucit. Tajemný kult ho připravil o matku i o bratra a jeho otec následkem toho skončil v ústavu pro duševně choré. Darius dlouho hledal spravedlnost a Tessa chápala, že konečné odhalení příčiny celé tragédie skutečně mohlo být poslední kapkou a zároveň impulzem, aby začal znovu.

Vypadal, že chce ještě něco říct, ale sekretářka ho zavolala dovnitř. Tessa se zabavila čtením zpráv na egu, malém zařízení, kterým Gemmané komunikovali a obstarávali běžné každodenní záležitosti. Na půl ucha slyšela, jak si Darius podává žádost o praxi v jedné z mnoha vládních agentur, které měly sídlo ve Vancouveru. Když byla na řadě, chytil ji za paži.

„Nevadilo by ti... Nemáš nic proti, kdybych na tebe počkal? Potřebuju se tě na něco zeptat.“

„Já ale jdu jenom kousek na metro,“ řekla, neboť se jí vybavily ne úplně příjemné vzpomínky na jeho poslední prosbu.

„Stačí mi chvilka, slibuju.“

Upřímnost v jeho očích rozpustila její zbývající obavy. Kromě toho bylo nepravděpodobné, že by byl zapleten hned ve dvou vražedných kultech. Souhlasila, že si s ním promluví, a pak přistoupila k pultu, aby podala žádost. Dariovi šlo o plnohodnotnou praxi, Tessa však nic tak časově náročného nepotřebovala. Podala si žádost o rozhovor s osobností z některého z oborů, které

jí navrhla Clarissa, a případně o možnost pár dní stínovat něčí práci, aby pochopila, v čem spočívá. Celý proces byl zdlouhavý, a jakmile Tessa zadala potřebné informace, řekla jí sekretářka, že vše předají spolupracujícím agenturám a dají jí vědět.

Darius na ni čekal venku, jak slíbil. Opíral se o cihlovou zeď. Škola stála ve východní části centra Vancouveru, daleko od mnohem větších obchodních a vládních budov, ovšem stále dost blízko ruchu velkoměsta. Byl červenec, prostředek léta, ale ani jeden z místních nejteplejších dní nebyl nic v porovnání s horkem a vlhkostí, v nichž Tessa vyrostla. Tenhle rozdíl jí ale nevadil. Nebyli tu komáři a ona se tolik nepotila, dokonce ani na přímém slunci.

„Nepřijel jsem změnit jenom sebe,“ řekl jí Darius po cestě na stanici metra. „Jsem tady kvůli opravdové změně. Pro všechny.“

Přímo před nimi projela souprava a Tessa počkala, až dozní její hluk, než odpovíděla: „Jak to myslíš?“

„Chci sloužit naší zemi,“ vysvětloval. Na svých dlouhých nohou kráčel rychleji než ona, ale brzy se přinutil zpomalit a počkal na ni. „Když jsem viděl, co dokázali ti tví přátelé z vnitřní bezpečnosti, jak zneškodnili tu sektu, uvědomil jsem si, že tohle chci dělat. Chci taky bojovat na té správné straně.“

„Ty chceš pracovat pro Ministerstvo vnitřní bezpečnosti?“ zeptala se skoro vyděšeně.

„Možná. A jestli ne přímo tam, tak pro něco podobného. Ani si nejsem jistý, co bych vlastně mohl dělat. Právo. Politiku. Jenom vím, že musím zaklepat na ty správné dveře. Proto jsem si byl zažádat o praxi. Snažím se někde uchytit, ale není to jednoduché. O tyhle fleky je zájem.“

„Podle Clarissy – to je moje učitelka – si kreativní hlavičky můžou vybírat.“

Darius se ušklíbl. „Jo, stejně jako všichni studenti třetího stupně z místních elitních škol. Konkurence je velká.“

Na zastávku metra došli právě v okamžiku, kdy se objevil vlak. „Ten je můj,“ řekla.

Darius posmutněl. Zjevně nepřišel se svou otázkou dost rychle. Na okamžik se zamyslel, pokrčil rameny a pokynul jí, ať nastoupí. „Pojeď s tebou.“

„Ale já jedu na předměstí,“ varovala ho. Předpokládala, že Darius bydlí na studentských kolejích někde v centru.

„To nevádí. Prostě se pak vrátím.“ Byl čas, kdy se vraceli z centra ti, kdo končili v práci dřív, a Tessa s Dariem se museli protlačit k oknu. „Takže mě napadlo,“ pokračoval, „že bys mi mohla pomoci. Máš na vnitřní bezpečnosti známosti. Třeba bys mi mohla pomoci sehnat tam praxi.“

O to mu jde? Zavrtěla hlavou. „Neřekla bych, že tam mám známosti. Pracuje tam ten chlap, co u něj bydlím.“ Popisovat vztah s Justinem pro ni vždycky bylo trochu divné. Těžko se lidem vysvětlovalo, že získala studentské vízum jako součást splátky Justinova dluhu jejímu otci, když vlastně ani sama nevěděla, proč skončil v exilu v Panamě.

„Jo, ale určitě tam někoho zná, ne?“ Darius se k ní naklonil a oči se mu leskly nadšením. „Stačí mi, kdyby se trochu přimluvil. Na vnitřní bezpečnosti, ale klidně i někde jinde. Kdekoli, kde bych mohl něco dokázat. Ty jsi nikdy nic takového dělat nechtěla? Pomáhat své zemi... teda provincii?“

Ani ne. Neustále se měnící vláda v Panamě nebyla zrovna něco, co by v Tesse probouzelo oddanost a důvěru. Ano, jako mnoho jiných si i ona přála, aby její země získala potřebnou stabilitu a obyvatelé některé výhody a radosti každodenního života běžné v RUNA nebo EA. Za celou dobu, co tady žila, ji nikdy nenapadlo, že by dívka jako ona mohla v něčem takovém hrát

významnější roli. Dokonce i teď se spokojila s rolí pozorovatele života kolem sebe, místo aby se ho nějak aktivně účastnila.

Jenomže i tentokrát ji Darius částečně nakazil svým nadšením. Možná to bylo proto, že skutečně cítila, že chce své zemi pomáhat z potřeby konat dobro, ne ze slepé oddanosti, kterou tak často viděla u ostatních obyvatel RUNA.

„Zeptat se můžu,“ řekla nakonec. „Ale nic ti neslibuju.“

Znovu ji obdařil svým nakažlivým úsměvem a ona zjistila, že mu odpovídá stejně.

Když byl nyní Darius spokojen, obrátil pozornost od sebe k Tesse. K jejímu překvapení se prakticky neptal na Panamu. Většina lidí, kteří se ji snažili lépe poznat, začínala rozdíly mezi oběma zeměmi. Nemohla jim to mít za zlé, protože to byl nejsnadnější začátek rozhovoru. Daria ale jako by ani tak nezajímalo, odkud je, spíš kým je a kým by chtěla být. Nejvíc ho zajímalo, proč byla v kanceláři, kde se vyřizují praxe, a když mu vysvětlila podstatu svého projektu, byl naprosto u vytržení.

Zapovíдали se tak, že se Darius dokonce zeptal, jestli by nemohl v Cherrywoodu vystoupit s ní a doprovodit ji až domů. Tessa ucítila takové to nervózní sevření vnitřností, které měla vždy, když se ocitla tváří v tvář situaci zcela odlišné od všeho, v čem vyrostla. Přestože akceptovala skutečnost, že vztahy mezi oběma pohlavími jsou zde mnohem volnější, vždy se úplně zarazila, když o ni projevil nějaký chlapec zájem. Ne že by se to stávalo nějak často. Když už k tomu ovšem došlo, okamžitě se jí vybavila zděšená tvář její matky.

Až pak ji napadlo, že je možná Darius tak posedlý a cílevědomý, že jí to nabídl jen proto, aby případně mohl potkat Justina. To ji uklidnilo, protože takový pragmatismus jí za prvé vyhovoval a za druhé byl Justin ještě v práci.

Darius s ní šel až ke dveřím, ale k jejímu překvapení se ani nepokusil nechat se pozvat dál.

„Tak ještě jednou díky,“ řekl. „Fakt... hodně to pro mě znamená. A taky mi bylo fajn.“ Rozpřáhl ruce a rozhlédl se. „Udělat něco takového doma, tak si připadám divně. Myslím jako bavit se takhle s plebejkou. I když jde o obchod, lidi se takhle moc...“

Jeho koktání přerušil ohromný chlap, který prudce vrazil do Tessy a přimáčkl ji na stěnu domu. Chtěla vykřiknout, ale náraz byl tak prudký, že jí vyrazil dech a ona nebyla schopna vydat ani hlásek. Vzápětí jí ústa překryla silná ruka a na krku ucítila hrot čehosi ostrého.

„Ani se nehni,“ zavrčel neznámý hlas. „Kurva, nehýbej se. A ty taky, kluku. Jeden z vás pípne, a probodnu jí krk.“

Nehrozilo, že by se Tessa pohnula. Byla úplně ztuhlá strachem. A soudě podle Dariova vyděšeného výrazu se ani on k ničemu nechystal.

„Vytáhni ego,“ řekl chlap. „Pomalu.“

Tessa poslušně udělala, co po ní chtěl. Vytáhla zařízení z kabelky a podávala mu ho na otevřené dlani.

„Odemkni dveře.“

Namířila ego na panel u dveří a namačkala číselnou kombinaci, kterou se identifikovala a deaktivovala elektronický zámek. Zároveň ji něco napadlo. Mohlo by se jí podařit rychle zadat kód pro volání o pomoc?

Ostrý hrot se jí zabořil trochu silněji do hrdla. „Jenom odemknout,“ řekl ten muž. Zjevně uhodl, co má v úmyslu.

Poslechla a muž přikázal Dariovi, aby šel první. Když pak vešel s Tessou, zabouchl za sebou. Tessa horečně uvažovala, co udělat. Domácí bezpečnostní systém uměl rozpoznávat hlasové příkazy. Mohla zavolat policii. Jenomže k čemu by jí to bylo, kdyby jí ten lupič vzápětí probodl krk? Přinutila se poněkud zpo-

malit všechny myšlenky, které jí vířily hlavou. Dostane se z toho. Musí existovat způsob. Měla pocit, že si jich venku všiml soused a určitě už zavolal pomoc.

„Tak kde je?“ obořil se na Tessu chlap. „Kde je ten zasraný služebník?“ Pustil jí pusu, ale onen ostrý hrot, zřejmě nějaký tenký bodec, měla stále nebezpečně silně přitisknutý k hrdlu.

„J...já nevím,“ vykoktala. „Odjel.“

„A kdy se vrátí?“

„Nevím,“ opakovala. Očima rychle střelila po Dariovi, který vypadal stejně omráčeně a vydešeně, jako se ona cítila.

„Ale víš! Asi ti to řekl, ne?“ Hlas toho chlapa byl velmi rozčilený a ona se znovu ujistila, že ho nezná. Zároveň z něj cítila jakési zoufalství. Navzdory všemu, co se stalo, se jeho útok zdál být neplánovaný. Nevěděla, jaké má úmysly, ale jen stěží dosáhne svého.

Nasucho polkla. „Odjel ze země. Nikdy nevíme, jak dlouho má být pryč.“

Při těch slovech se muž zjevně zarazil. I když stále cítila na kůži ostrý hrot, jeho sevření poněkud povolilo. „To nedává smysl! Proč by sakra služebník odjížděl ze země?“

To byla skvělá otázka, kterou si Tessa se Cynthií kladly už delší dobu. Justin všechny jejich otázky odbýval frázemi jako: „Nezapomněly jste, že pracuju pro organizaci, která má na starosti vaše bezpečí? Víc vědět fakt nemusíte.“

„To netušíme...,“ řekla Tessa. „Víme jenom, že...“

Prásk.

Tessa byla tak paralyzovaná vlastním strachem, že si ani neuvědomila, že se Darius pomalu přesunul. Chlap taky zjevně na chvíli ztratil koncentraci, protože se ani nepokusil bránit, když ho Darius praštil věšákem na kabáty. Ten byl na chodbě novinka

a Justin se Cynthií se kvůli němu pořádně pohádali. Měl tvar stromu a Cynthia o něm tvrdila, že je kouzelný, zatímco Justin o něm prohlásil, že je to trapný pokus o umění a navíc zcela zbytečný, protože na kabáty mají šatní skříň.

Ať už byl všák jakýkoli, jako zbraň byl velmi účinný a Dariovi se jím podařilo udeřit tak, že muž pustil hrot, kterým ohrožoval Tessu. Ta se mu okamžitě vytrhla a vykřikla hlasový příkaz pro přivolání policie. Přestože Dariův útok poslal násilníka ke stěně a zjevně ho vyvedl z míry, nebyl dost silný, aby ho omráčil. Druhá rána na to však už stačila. Když proti němu chlap vyrazil, Darius prudce máchl a zasáhl ho přímo do hlavy. Útočník se zhroutil na zem a zůstal nehybně ležet.

„Ty vole,“ vykřikl Darius s vytřeštěnýma očima. „Myslíš, že jsem ho zabil? Nikdy jsem nic takového neudělal! Nikdy jsem nikoho ani nepraštil!“

Tessa si vystrašeně klekla chlapovi vedle hlavy a nahmatala mu pulz, který byl zřetelný a pravidelný. „Myslím, že je v pořádku. Jenom jsi ho omráčil.“

Pak už šlo všechno velmi rychle. Policie přijela těsně před Cynthií, která byla zcela pochopitelně v šoku z toho, co se doma děje. Doktor potvrdil, že omráčený útočník bude v pořádku, a rychlou kontrolou jeho ID policie zjistila, že je to člen kultu, kterému byla nedávno odebrána licence. Tessa tušila, kdo tam asi byl na inspekci.

Muže samozřejmě odvedli mnohem dříve, než se večer vrátil Justin. Policisté už stačili vyslechnout Tessu i Daria a byli právě na odchodu, ovšem příležitosti zeptat se na pár věcí i Justina nadšeně využili. Justin v muži poznal člena kultu, s nímž jednal, a potvrdil, že když ho nedávno obral o jeho víru, dotyčný nerea- goval ani trochu kladně.

Když byli konečně zase sami, sedl si Justin ke stolu v kuchyni a ve tváři měl zcela netypický ohromený výraz. Obvykle byl schopný okamžitě zhodnotit situaci a přijít s nějakým řešením, proto Tessu pohled na něj nyní vyváděl z klidu. Nakonec ho probrala Cynthia.

„A tys říkal, že je ten věšák zločin proti lidskosti.“ Řekla to odlehčeným tónem, ale i z ní bylo cítit napětí, když k sobě přitiskla svého osmiletého syna Quentina a nepřítomně ho začala hladit po zádech.

Justin po ní střelil pohledem. „Taky že je. Doufám, že je zničený.“ Podíval se na Tessu a zvažněl. „Jsi v pořádku?“

Chabě přikývla. „Všechno to bylo takové rychlé..., jako by se to ani nestalo. Proč sem přišel? To byl fakt jenom našťvaný, že jsi mu zavřel církev?“

„Oni jsou vždycky našťvaní.“ Justin se opřel. „Ale neměl jsem důvod si myslet, že by se chtěl pomstít. Ono to je někdy poznat. Najít služebníka není lehké, ale občas se to někomu povede. Byla to prostě náhoda. Ze všech případů, které by mohly být problém, zrovna tenhle...“ Zahleděl se do prázdna, ztracen v myšlenkách. „Byl to rutinní případ. Úplně mimo všechno to ostatní.“ Poslední větu si spíš zabručel pro sebe, než že by mluvil k nim.

Tessa si uvědomila, že Justin netrápí jen skutečnost, že ji ten muž ohrozil, ale taky to, že si během návštěvy u jeho kultu nevšiml, že by mohl představovat větší nebezpečí. *A z toho šílí, pomyslela si. Umí tak dobře číst lidi, a tohle mu uniklo. Asi by si toho nevšiml nikdo, ale on má na sebe úplně jiné nároky.*

Justin se vrátil zpátky do reality a jako by si až nyní všiml Daria. „A ty jsi kdo?“

Darius sebou trhl a pak se narovnal tak, že najednou nevěděl, co se svýma dlouhýma rukama. „Darius Sandberg.“ Chvilí váhal, ale pak Justinovi podal ruku. „Je mi ctí vás oficiálně poznat.“

Justin mu rukou automaticky potřásl a zároveň na něm bylo poznat, že si na chlapce vzpomněl. „Sandberg. Z Nového Stockholmu.“

Darius horlivě přikývl. „Ani nevím, jak vám mám poděkovat, doktore Marchi. Za celou rodinu.“

„Myslím, že jsi mi pomohl stejně jako já tobě.“ Justinovi se vybavily detaily celého smutného případu a dodal: „A je mi líto, že jsi o všechny přišel.“

„Děkuji vám.“

Justinovo obočí se najednou spojilo nad kořenem nosu. „Ale ty jsi mi asi nepřišel poděkovat, že ne? To máš trochu z ruky.“

Když Darius neodpověděl, pomohla mu Tessa. „Chodí se mnou do školy. Na třetí stupeň.“

„Aha.“ Justin se uklidnil. „Další svobodná mysl, co?“

„Kreativní hlavička. Chtěl tě poprosit, jestli bys mu nepomohl sehnat praxi,“ vysvětlovala Tessa, která měla pocit, že to Dariovi dluží. „Jako že znáš lidi na ministerstvu.“

Justin se poprvé od příchodu domů usmál. Zavrtěl hlavou. „Věř mi, že pro vnitřní bezpečnost bys fakt pracovat nechtěl. A pro SCI už vůbec ne.“

Dariovi se najednou vrátilo všechno dřívější nadšení. „Chci dělat kdekoli, kde budu užitečný! V jakékoli vládní sekci, odkud bych se mohl odpíchnout dál.“

Justin znovu zavrtěl hlavou a Tessa viděla, že přemýšlí, jak co nejzdvořileji odmítnout. Pak se ale zamyslel, podíval se na Tessu a jeho výraz už nebyl tak tvrdý.

„Zachránil mi život,“ řekla, protože uhádla, na co Justin myslí.

„Ten věšák jsi náhodou nezlomil, co?“ zeptal se nakonec Justin.

„Justine,“ okřikla ho Cynthia.

Darius, který neznal pozadí, vypadal vyděšeně. „Já... já nevím. Jestli jo, tak se hrozně omlouvám. Koupím vám nový.“

Justin mávl rukou. „Zapomeň na to. Uvidím, co se dá dělat.“

Euforie, která z Daria najednou tryskala, byla tak roztomilá, že se Tessa musela usmát. Zato Justin byl z Dariových projevů vděčnosti zjevně nespokojen.

„Děkuju, děkuju, doktore Marchi! Pro mě to strašně moc znamená. Ani si neumíte představit, jak moc. Super. Fakt dík. A kdybych pro vás mohl něco udělat... tý jo... děkuji a...“

„Nech toho,“ skočil mu do řeči Justin. „Jestli mi chceš pomoci, tak zůstaň na večeri a měj ten věšák někde při ruce, než sem zavolám normální ochranku.“

Což ovšem probudilo Cynthii. „Co to meleš?“ zeptala se nervózně.

„Měl jsem u baráku chlapa se zbraní. Myslíš, že vás tu teď nechám jenom tak?“ obořil se na ni.

Jeho sestra si dala ruce v bok a pohodila černými vlasy. „Právě jsi řekl, že to byla náhoda..., že se to neděje. Ty jako čekáš, že budeme mít v nejbližší době zase štěstí a přijde další?“

Justin si dal s odpovědí načas a pokusil se ji co nejlépe zformulovat. Tessa ho bedlivě sledovala. Kdysi jí řekl, že má stejně dobrý pozorovací talent jako on. Nebyla si tím vždycky úplně jistá, ale v tuhle chvíli byla přesvědčená, že Justin má na mysli něco jiného než nějakého náhodného útočníka. *Má strach, že nám hrozí i jiné nebezpečí*, uvědomila si.

„Asi ne,“ řekl tak klidně, že přesvědčil skoro i Tessu. „Ale chceš riskovat? Chceš riskovat, že se příště něco stane třeba jemu?“ Kývl hlavou směrem ke Quentinovi a Cynthia přestala protestovat, přesně jak Justin tušil.

„A co chceš teda dělat?“ zeptala se.

„Najmeme si soukromou ochranku. Klasické bodyguardy.“

Cynthia zvedla obočí. „Proč mluvíš v množném čísle?“

„Nejezdíte všude spolu,“ namítl Justin. „Každý z vás by měl mít někoho s sebou.“

To překvapilo dokonce i Tessu. „Jako pořád?“ zeptala se. „Mít někoho za zadkem?“

Justin se postavil. „Budeš se divit, jak rychle si zvykneš. A nedívej se na mě tak, Cyn,“ řekl výhrůžně. „Doma si klidně rozhoduj, zařizuj si to tu, vybírej jídlo, cokoli, co se týká baráku, ale tohle je zase moje práce. Nikdo z vás už nepůjde nikam bez ochranky.“

Tessa měla pocit, že Cynthia chce ještě něco říct, třebas jen proto, že je prostě zvyklá Justinovi oponovat, ale nakonec souhlasně přikývla. Proti takovým rozumným argumentům neměla co namítnout. „A kam jdeš?“ zeptala se, když viděla Justina kráčet ke dveřím. „Vždyť jsi teď přišel!“

Justin zvedl ruku na rozloučenou a otočil se ke vchodovým dveřím. „Za jedním expertem na ochranku,“ zavolal.

KAPITOLA 4

Melouch

Najít Mae nebylo těžké. Ještě spousta věcí na ní byla pro Justina záhadou, ale jiné byly velmi předvídatelné. Když vyšel z domu, okamžitě sedl na vlak do centra s vědomím, že bude buď u sebe, nebo v baru. Když jí zavolal a ona mu odpověděla bez obrazu, měl svou odpověď.

„Kde piješ?“ zeptal se bez okolků.

„Jak víš, že piju?“

„Protože jsi posílala zprávy hned, jakmile jsi v letadle chytla signál. To děláš jenom tehdy, když se vracíš z cesty a máš v plánu hned někam vyrazit.“

„No, tak gratuluju k další úžasné dedukci. A potřebuješ vědět, kde jsem, aby sis potvrdil nějaký další skvělý tip?“

„To nebyl tip,“ odsekl. „A potřebuju vědět, kde jsi, protože s tebou musím mluvit.“

Následovala chvíle vážného ticha. Pak odpověděla: „Deset hodin jsme seděli v letadle. To jsi se mnou nemohl mluvit tam? Existuje taky něco jako soukromí, víš o tom?“

Povzdechl si. Byl mentálně i fyzicky vyčerpaný po celodenním cestování. „Něco se stalo. A to něco má co dělat s nebezpečím a smrtí a dalšími věcmi, které máš ráda.“

Znovu se zamyslela a pak přiznala: „Jsem v Brownstonu.“

„Kde to je?“

„Nekecej. Ve Vancouveru je nějaký bar, který neznáš jako svoje boty?“

„Ty jsi ale protivná,“ zabručel. „Najdu si to. Za chvilku tam jsem.“

Ego mu vzápětí prozradilo, že Brownstone je bar, který často navštěvují členové armády, a to díky jeho poloze nedaleko zastávky vlaku, kterým se bylo možné dostat přímo na základnu za městem. Justin poněkud znervózněl z představy, že by mohl vrazit přímo na pitku pretoriánů. Vzpomněl si na oba Maeiny kamarády a i ti by mu rozhodně stačili, o partě dalších jim podobných ani nemluvě. Ale trápit se tím teď bylo asi zbytečné. A kdo ví, třeba od nich dostane pár rad, jak se vypořádat s nejnovějšími komplikacemi ve svém životě.

Ještě stále byl vyveden z míry, že Antonio Song – ten oddaný uctíváč Mithry, který zaútočil na Tessu – takhle nečekaně a nepředvídatelně zareagoval. Justin mluvil vážně, když tvrdil, že podobné odplaty jsou vzácností. Většina církví, které zavřeli, vinila vládu jako takovou, nikoli jednotlivé služebníky. Stejně tak mluvil vážně, když říkal, že i tenhle šílenec je výjimka. Nevěřil, že by Song byl součástí nějakého většího spiknutí či nebezpečným vyvoleným, před jakými je varovala Mama Orane. Song byl nešťastná náhoda, ale zároveň Justinovi připomněl, jak velké nebezpečí jeho práce přináší. A teď bylo navíc znásobeno nadpřirozenými úkazy a cestami do provincií. Tohle všechno byl ovšem ochoten přijmout stejně, jako přijal Mae za svůj živý štít.

Alé udělat cíl z vlastní rodiny? To bylo děsivé zjištění, obzvláště ve světle oné „války vyvolených“. A z toho, co věděl, chodilo po RUNA stejné množství vyvolených a lidí oddaných svému bohu jako v provinciích, možná víc. Geraki mu totiž řekl, že náboženské vakuum, které RUNA vytvořila a tak dlouho udržovala, božské bytosti přímo přitahuje. Jestli byli vyvolení ochot-

ni útočit na jiné vyvolené, které považovali za hrozbu, pak taky mohli využít jejich nejbližší jako velmi silnou páku. Možná že v celém tom velkém světě byl Song nula, nicméně představoval předzvěst mnohem hroživějších věcí.

Jakmile Justin vešel do Brownstonu, najít Mae nebyl problém. V armádě se moc kastárů nevyskytovalo a její světlá plet' a plavé vlasy mezi převážně plebejskými vojáky doslova zářily. Více než polovina místních štamgastů měla na sobě uniformu, většinou v šedohnědé variantě běžných jednotek. Našlo se však i pár černě oděných pretoriánů. Každý z nich byl jako stín v jinak veselém prostředí. Dokonce i tady, kde nebyli ve službě, působili tak děsivě, že se jich ostatní stranili.

Dva takoví pretoriáni seděli s Mae: Valeria Jardinová a Linus Dagsson. Justin se zastavil hned za dveřmi a celou trojici si chvíli prohlížel. Stejně jako věděl, že najde Mae v baru, věděl taky, že se sem nepřišla napít. Pretoriáni se nemohli opít, alespoň ne tím, co v podobných podnicích prodávali. Jejich implantáty dokázaly běžný alkohol až příliš rychle metabolizovat. Mae tu nebyla kvůli pití ani kvůli místu. Byla zde kvůli přátelům. Po každém případě se k nim vracela, jako by chodila k psychoterapeutovi, i když ve skutečnosti o práci prakticky nemluvili. Justina její dynamický vztah s nimi fascinoval ze dvou důvodů. Za prvé, Mae neměla ani k nikomu ze své biologické rodiny tak blízký vztah, a za druhé, Val s Dagem jako by byli tím nejdokonalejším opakem urozené nordské dívky.

A taky na ně žárlíš, řekl Horatio. Otevírá jim své srdce a tobě ne.

*Ani jedno není pravda, odsekl Justin. Ona má pod tím svým krúnýřem ještě jeden a pod ten se nedostanou ani tihle dva. A ne-
žárlím.*

Mohl jsi v jejím srdci zaujmout mnohem významnější místo, řekl Magnus. Stejně jako po boku mého pána.

Ani jedno mi fakt nechybí, řekl Justin. Neubránil se ale lehkému pocitu smutku, když si všiml, jak je Mae v pohodě a uvolněná. Seděla s loktem opřeným o stůl, s bradou v dlani a usmívala se nějaké divoké historce, kterou ji právě Dag obdařoval. Samozřejmě ani nyní nedokázala úplně vypnout. Nikdy nevypínala. Jen teď bylo to napětí snad nejmenší, co u ní kdy viděl, snad s výjimkou jejich společné noci. Když se ovšem Justin přiblížil k jejich stolu a Mae na něj upřela své modrozelené oči, napětí se rázem vrátilo. Když tu změnu zaregistrovali oba společníci, i oni se okamžitě otočili.

Val se rozzářila. „Doktore Marchi,“ řekla, a dokonce zašla tak daleko, že se postavila a políbila ho na tvář. „A já jsem si myslela, že kravatáci jako vy s náma nepaří.“

„Kravatáky většinou nezvete,“ vysvětloval. I když si Val dělala legraci, Justin si všiml, že je skutečně jediný v baru v obleku, čímž už si vysloužil několik zvědavých pohledů. Stejně tak si mohl na čelo nechat vytetovat nápis BYROKRAT.

„Ty jsi zvaný vždycky,“ prohlásil Dag a rozpráhl paže. „Hlavně když to vnitřní bezpečnost zacvaká.“ Zatímco Val byla malá a svůdně křehká, Dag byl hotovým vlhkým snem každé pubertální dívky, samý sval a k tomu výraz drsňáka.

„Klidně,“ řekl Justin a otevřel na obrazovce nápojový lístek. „Zatím splnili všechno, co slíbili.“

„Jo, tak kde mám všechnu tu smrt a nebezpečí?“ namítla Mae. Justin si objednal a vypnul panel. „Na policejní stanici, omráčený věšákem na kabáty. Zatím.“

Popsal jim všechno, jak to prve Tessa popsala jemu, a viděl, jak se výrazy všech pretoriánů změnily. Uvolněná nálada i úsměvy byly rázem tytam. Popsat prve Mae jako napjatou byla chyba, protože v porovnání s tím, jak působila teď, to nebylo nic. Implantáty pretoriány nakoply dokonce i při zmínce o boji, který

se odehrál někde jinde a navíc dávno skončil, a jejich těla byla rázem plná adrenalinu a chemických látek nutných pro boj.

„Je v pořádku?“ zeptal se Dag, když Justin domluvil. „Myslím ta naše holčička?“

Justin žasl, kdy se z Tessy stala jejich holčička. Pokud se nemýlil, setkala se s Dagem a Val jen dvakrát, přičemž zejména první setkání bylo velmi traumatizující, neboť ji oba pretoriáni přivedli domů poté, co se s opilými kamarády vloupala na federální půdu. Dag ji tehdy nechal v domnění, že má mnohem větší průšvih, než ve skutečnosti měla, a namluvil jí, že ji deportují do tábora na převýchovu. Když se setkali podruhé, což bylo úplně náhodou, když vzal Justin rodinu na večeři, Dag se vlastně jen zeptal, jestli už jí přišla pozvánka.

Teď se však oba s Val tvářili jako Tessini největší ochránci a Justin je musel ujistit, že celý incident přežila bez újmy.

„A byl to opravdu jenom nějaký šílenec?“ zeptala se Mae. Justin se jí podíval do očí a pochopil, na co se ve skutečnosti ptá – jestli měl onen útok něco společného s božskou „hrou“.

„Náhoda,“ ujistil ji. „Prostě se jeden chlap naštvál a rozhodl se, že se půjde pomstít služebníkov, který mu zavřel církev. Jenomže příště... kdo ví?“

Nechal tu myšlenku viset ve vzduchu a podle výrazu její tváře poznal, že pochopila.

„Takže co teď?“ zeptal se Dag a znovu se poněkud rozzářil. „Chceš, abychom na něho udělali bububu?“

Val souhlasně přikývla. „Jestli chceš, tak na něho vlítneme, až se posere. Aby ho už nenapadlo se k tobě vrátit.“

„Myslím, že se nevrátí ani tak, ale díky za nabídku.“ Justin se odmlčel, aby si vzal od číšnice sklenici bourbonu. „Spíš mi dělá starosti všechno ostatní, co by se mohlo stát mojí rodině. Asi jsem trochu zaspal s bezpečnostními opatřeními. Tak mě napadlo,

že se zeptám té – teda těch nejlepších. Vnitřní bezpečnost teda asi má svoje lidi...“

„Na to se vykašli,“ řekl Dag. „Vládu do toho netahej. Ti se umí leda tak dívat na hodinky. Asi když jsi nějaký pracháč, který se bojí o dům, tak to nevádí, ale s tím, co děláš za práci? Někdy to musí být hodně velký humus.“

A to nemá ani trochu představu, o čem mluví, řekl Horatio.

„Takže co navrhuješ?“ zeptal se Justin.

Dag zvedl ruce. „Nás.“

Nejúžasnější na tom bylo, že mluvil smrtelně vážně. Justin pokýval hlavou. „Jo, protože asi nemáte co dělat.“

„Máme teď službu ve městě,“ řekla Val. „Máme normálně devítihodinovou směnu. Těch dalších patnáct hodin něco dělat musíme. Takový melouch není špatný nápad.“

Justin čekal, že bude Mae protestovat, obzvláště proto, že teď mohla být se svými přáteli častěji, ale ona se překvapivě tvářila, jako by to dávalo dokonalý smysl. „Já musím být s ním.“ Kývla hlavou směrem k Justinovi. „A vy jste jenom dva, a oni tři.“

„Klidně můžeme říct ještě nějakému šarlatovému.“ Val skutečně vypadala, že ji to nadchlo. „Co jednomu, vezmeme celou bandu. Klidně se můžeme střídat, když nám nevyjdou směny.“

„Hele, brzděte,“ řekl Justin, který nechápal, kam až se to dostalo. „Myslím, že celou „bandu“ pretoriánů nezaplatím.“

„To nech, uděláme to pro Finku,“ řekl Dag. Justin měl na chvilku pocit, že ho místo klasické Maeiny přezdívky slyšel říct „pro Fifinku“. „Jeden za všechny...“

Byl to trochu slabý argument, ale Justin se zjevně jakýmsi způsobem stal součástí jejich malého kroužku. Kdyby mluvili o ochraně pro Maeinu sestru nebo synovce, Justin by chápal, že jsou ochotni přesvědčit všechny pretoriány v kohortě. Ale uvěřit, že jsou stejnou věc ochotni udělat pro něj, to bylo velmi těžké.

„Jenomže oni budou potřebovat ochranku i na dobu, kdy budou pretoriáni ve službě,“ řekla Mae. „Bude muset někoho najmout, člověka, který mu bude k dispozici. A šarlatové taky můžou kdykoli odvolat.“

„Na to jsou agentury,“ řekl Justin.

„Na agentury zapomeň,“ řekla. „Jedině že bys našel nějakého bývalého vojáka, který by chtěl dělat ochranku. I takoví jsou. Vsadila bych se, že i tady v baru jich pár bude.“ Rozhlédla se kolem sebe, jako by se k nim už scházeli kandidáti. „Ale to budeš muset dát echo a zvát si lidi na pohovor. No, spíš já dám echo a ty si budeš dělat ty pohovory.“ Pohled do Maciny tváře jasně říkal, co si myslí. Kdyby to nechala na něm, najal by si holky na telefon.

Všichni tři pretoriáni úplně zapomněli, že tam je, a začali plánovat. Srovnali rozpis služeb Daga a Val s denním rozvrhem Justinovy rodiny a pak začali vymýšlet systém, aby byl v noci v domě neustále alespoň jeden člověk a aby přes den mohl s každým členem rodiny někdo do školy a do práce. Mae zapracovala do směn i sebe s tím, že bude chodit na noc a začne hned dnes. Justin už chtěl protestovat a namítnout, že se právě vrátili, ale pak si řekl, že by mohlo všem pomoci si zvyknout na nový způsob života, když s nimi začne člověk, kterého znají. Kdyby se u nich hned objevila Val s Dagem, navíc s tím, že zůstanou na noc, Tessa by asi dostala záchvat.

„Jestli stačím dát inzerát ještě dneska večer, mohli bychom udělat pohovory zítra nebo pozítří,“ řekla Mae, čímž vrátila Justina do rozhovoru. „To vydržíš, ne?“

„Asi jo,“ řekl. „Nassau nám trvalo dýl, než všichni čekali. Myslím, že máme dva dny volno a můžeme zůstat chvilku doma.“ Alespoň tahle část jejich práce byla příjemná. Když museli vyjet

na cestu do provincií, mohli počítat s tím, že po návratu dostanou nějaký úkol doma.

„Vy jste šílení,“ řekl Dag a oči mu doslova zářily. „Jezdíte si do Nassau, jako by to nic nebylo. Za těch pár měsíců jsi s Marchem byla ve více provinciích než já za celou vojenskou kariéru. Kdybyste náhodou potřebovali pomoc, klidně řekněte, rád se přidám.“

Takže takhle je to, uvědomil si Justin. Proto mi pomáhají. Nudí se. Pretoriáni jsou hrdí, když mohou sloužit v hlavním městě, ale tahle práce je zároveň spíš show a oni by nejraději bojovali. Doufají, že když mi budou pomáhat, mohli by se k něčemu připlést.

A taky to dělají pro ni, řekl Horatio. Možná tě nemá vždycky ráda, ale záleží jí na tobě i na ostatních. Její přátelé to vědí a to je pro ně hodně velký důvod.

A taky chtějí bránit můj dům před šílenými náboženskými fanatiky, trval na svém Justin.

No, zjevně ano.

I když se Val s Dagem zdáli i nadále z téhle nové práce doslova nadšení, Justin se nemohl zbavit dojmu, že už využívá jejich pohostinnosti příliš dlouho. Dopil a zaplatil – i za ně – a pak se zvedl k odchodu. Mae rovněž rychle dopila, připravená vyrazit s ním.

„Ne, ty tu zůstaň,“ řekl. „Odpočívej a bav se.“

„Nepotřebuju odpočívat. A kromě toho mám dneska u tebe první směnu. Stejně musím jít s tebou.“

„Ale já nejdu domů.“

Maein výraz byl velmi výmluvný a Justin věděl, že by se jí snadno zbavil, kdyby si vymyslel nějakou historku nebo výmluvu, ale pravda byla prakticky stejně efektivní.

„Jdu za Lucianem.“

„Opravdu?“ zeptala se poté, co si jej dlouze a zkoumavě prohlížela.

„Musím ho o něco poprosit.“

„Luciana Darlinga? Naše ochranka ti nestačí?“ zeptal se Dag, jako by ho to ranilo.

Justin se na něj usmál. „Ne, jde o něco jiného.“ Pak směrem k Mae dodal: „Klidně pojď se mnou, jestli chceš.“

Mae už ovšem nasadila svou neproniknutelnou masku. Její vztah s Lucianem Darlingem – Justinovým dlouholetým kamarádem a jedním s nejvlivnějších senátorů v zemi – byla velká záhada. On jí byl posedlý. Ona ho ani nemilovala, ani se jí nehnušil. Plebejský senátor, jakkoli by byl liberální, se jednoduše nemohl nechat vidět na veřejnosti s kastádkou, takže ji v minulosti zval jen na společenské akce jako večere nebo dobročinné večírky. Párkrát šla a pokaždé se chovala velmi slušně a dávala najevo přesně tolik emocí, jak se sluší na dobře vychovanou norskou debutantku ve společnosti – což znamená vůbec žádné.

„Půjdu s tebou k metru,“ řekla. „Zavolej Lucianovi, že už jdeš, nechá pro tebe poslat na zastávku auto. Měl by to tak akorát stihnout.“

Takže jít nechce. To bylo velmi výmluvné stejně jako tón, kterým mu oznámila, že jde dnes v noci k němu.

Val se k Justinovi naklonila. „To nám musíš všechno povykládat, co ta naše Finka a ten senátor, jasný? Když ti budeme dělat gratis a pro dobro duše ochranku, bude spousta času. Myslím, že je fér, abys nám to vrátil aspoň tak, že nám prozradíš všechno, o co jsme byli nespravedlivě ochuzeni.“

Mae zvedla oči v sloup. „O nic jsem vás neochudila. Nic nebylo.“

Její přátelé se na ni pochybovačně podívali a Justin měl tušení, že mu tenhle závazek brzy připomenou. Momentálně z toho

vyklouzl relativně hladce, jen pretoriánům znovu srdečně poděkoval. Stejně tak vyjádřil svou vděčnost Mae po cestě rušnou letní nocí k zastávce metra na druhé straně ulice. I jí poděkoval za to, jak všechno zařídila.

„Je mi jasné, že oni to dělají hlavně kvůli tobě,“ dodal, když došli ke schodům do podzemí. „Ale netuším, proč to děláš ty.“

„Protože mám tvoji rodinu ráda,“ řekla, čímž potvrdila slova havranů. Došli na nástupiště a na monitoru zjistili, že souprava na šedé trase, která Justina doveze na předměstí k Lucianovi, přijede za pár vteřin. „A lépe než kdokoli jiný vím, kdo všechno by po tobě mohl jít a po nich taky. Potřebuješ pomoci.“

Vlak zastavil a dveře se otevřely. Dav lidí se vyhrnul ven a druhý se dral dovnitř. Justin se zarazil a ještě jednou se po Mae ohlédl. „Myslíš, že pretoriáni budou stačit?“

Znovu měla svůj nečitelný výraz. „Budou muset.“

Justin Lucianovi dal vědět, že přijede. Zároveň mu ale taky řekl, že vezme Mae s sebou.

„Ale?“ zeptal se o něco později Lucian, když si uvědomil, že se ho Justin pokusil podvést. „Uvědomuješ si, že kdybys mi řekl, že přijedeš sám, ani bych se s tebou nebavil?“

Justin se rozhlédl po prostorném pokoji, kam ho zavedla ochranka. Dům i celá honosná čtvrt, kde se nacházel, se trochu podobaly těm jeho, i když tady bylo všechno takové sterilnější. Nebylo se čemu divit, protože Lucian zřejmě trávil víc času na cestách než doma.

„Zkusil jsem to,“ řekl Justin. „Neměl jsem tušení, jaký jsi měl den. Taky jsi nemusel mít náladu vůbec na nikoho. Ale ji bys asi neodmítl.“

„Asi ne.“ Při bližším pohledu Justin odhadl, že Lucian měl opravdu asi náročný den. Byl uveleбенý v rohu kožené pohovky,

jednu ruku nataženou podél těla a s nohama na konferenčním stolku. Košili měl u krku rozepnutou a vyhrnuté rukávy. Jestli měl někdy v průběhu dne taky kravatu, zahodil ji už dávno. Ve tváři měl uvolněný úsměv – bez kterého ho vlastně bylo vidět málokdy – ale taky únavu. „Ale věř tomu, nebo ne, taky jsem s tebou potřeboval něco probrat, takže tě náhodou taky rád vidím. Dej si panáka a pokecáme.“ Zvedl prázdnou sklenici. „A mně nalej taky.“

Justin odnesl sklenici k baru mezi kuchyní a obývánkem. Bar měl nádherný design a byl snad až příliš dokonale zásobený, jako z nějakého časopisu, ale nikdo ho zjevně příliš nevyužíval. „Co kdybys zapomněl na tu nordskou obsesi a našel si nějakou plebejskou ženskou, která by se vedle tebe usmívala na fotkách a starala by se ti o večírky?“

Lucian se zazubil. „Není čas. Možná až vyhraju. Zrovna teď ani nemám na nic jiného energii.“

Justin se usadil do křesla vedle gauče a podal Lucianovi pití. „To je to tak náročné? Já jsem myslel, že je to hotová věc.“

„V politice nemůžeš nikdy nic brát za hotovou věc. Pořád vedeme, ale Chu ze Strany nového lidu poslední dobou taky sbírá preference. A rychle.“ Lucianovy tmavé oči se zahleděly do prázdna. Nepřítomně upil a v hlavě mu zjevně vířila spousta věcí. „Potřebujeme něco velkého. Ne předem napsané projevy a besedy ve školách. Potřebujeme něco, co zůstane v lidech hodně dlouho a co ze mě udělá vůdce, ne jenom člověka, který se snaží zvítězit ve volbách.“

Justin už chtěl zažertovat, ale když uviděl Lucianovi na očích, jak moc to bere vážně, rozmyslel si to. *On to fakt prožívá. Bere to osobně. Kdyby to byl jakýkoli jiný politik, řeknu, že je to naopak ještě nebezpečnější, než kdyby se snažil jenom urvat kousek slávy.*

Jakýkoli jiný politik? Takže Lucian nebezpečný není? zeptal se Horatio.

To se uvidí.

Nahlas však Justin řekl: „A už uvažuješ o něčem konkrétním? Co všechny omráčí?“

„Omráčit není třeba.“ Lucian znovu upřel pohled na Justina. „Ale to počká. Pověď, co jsi potřeboval?“

„No počkej, když jsi to takhle nakousnul? Já mám jenom prkotinu. Nejdřív mi to hezky dořekni.“

Lucian váhal jen okamžik, znovu se napil a pak se jakoby nedočkavě naklonil k Justinovi. „Arkádie.“

Justin ani trochu nečekal, že uslyší jméno velmi nevyzpytatelného souseda RUNA. Arkádie zabírala většinu jihovýchodu bývalých Spojených států. Byla založena po Úpadku, když se většina kontinentu připojila k původní Kanadě. Vztahy mezi RUNA a Arkádií nebyly přátelské a celou situaci ještě ztěžovala skutečnost, že Arkádie nebyla dost rozvinutá země, aby ji RUNA považovala za sobě rovnou, ale ani natolik zaostalá, aby klesla na úroveň provincií. V posledních letech docházelo k častým sporům o území a politické napětí se čím dál víc stupňovalo.

„Ty ji chceš obsadit? Napadnout?“ zeptal se Justin. „To by lidi rozhodně chytlo.“ Z velké části si dělal legraci, ale při pohledu do Justinových očí ho muselo napadnout, do jakého extrému je tenhle senátor ochoten zajít.

Lucian spráskl ruce. „Ne. Zatím ne. Jenom se tam vydat. Obě země už nějakou dobu mluví o možném diplomatickém setkání. Padly návrhy na jakousi přátelskou návštěvu, při níž bychom se pokusili svého souseda lépe poznat a dozvědět se víc o jeho smýšlení.“ Lucian se hoře usmál. „Řeší se to hlavně od té doby, co se začalo šeptat, že Arkáďané mají nějakou novou zbraň, i když do zbrojních závodů nás asi na exkurzi nevezmou.“

Justin zachytil tu jemnou nuanci. „Nás. Jako tebe... jako že bys byl členem té delegace?“

„Přesně tak.“

Lucian se znovu uvelebil na pohovce a s triumfálním výrazem sledoval Justinovu reakci – která neměla daleko k naprostému úžasu. „To je šílené! Lidi jako ty nejezdí do Arkádie... ani do žádné jiné provincie. Máš si tady dál dělat tu svoji kampaň a bydlet v luxusních hotelech a mít za zadkem ochranku.“

„A právě proto je to tak velké. Dneska už neexistují hrdinové, Justine. Vůdci se volí podle slov, ne činů, a když jdou lidi k volbám, většinou jenom volí menší zlo, protože nic lepšího prostě nemají. Ale já chci být něco lepšího. Nemůžu být jako Mae a válčit na bojišti, ale můžu být první vůdce v historii RUNA, který beze strachu vkročí na napůl nepřátelskou půdu a pokusí se tam hájit zájmy své země. Toho si lidi budou vážit. Bude to něco znamenat, zatímco slova mých protivníků budou prostě jenom slova.“

„Vidíš, a to je ten problém,“ řekl Justin, který nevěřil vlastním uším. „Klidně si říkej, že je to jenom napůl, ale ten výraz nepřátelská pro tebe bude znamenat, že tam umřeš.“

Lucian vypadal mnohem sebejistěji, než by mu příslušelo. „Ty jezdíš na nepřátelská území pořád a ještě žiješ.“

Justin do sebe obrátil panáka. „Jenomže já tam nejezdím jako veřejná osoba s fanfárama. Jezdím tam tajně, s ochrankou a stejně to většinou neprobíhá moc hladce.“

„Však já budu mít taky ochranku. Ani Arkáďané snad nemůžou být takoví cvoci, aby si mysleli, že tam přijedeme bez vojáků.“

„Nějakých deset gemmanských vojáků ti proti arkádské armádě asi moc nepomůže,“ namítl Justin.

„Arkáďané se mě ani nikoho z mých lidí ani nedotknou. Jasně že nám nevěří, ale nebudou chtít vyvolat žádný incident. Je tam pár takových, kteří fakt chtějí vztahy mezi námi urovnat.“ Lucian se postavil a začal přecházet sem a tam. „A v takovém případě se i ty fanfáry vyplatí. Když z toho uděláme veřejnou událost číslo jedna, nic si nedovolí. Nic se mi nestane. A tobě taky ne.“

Justin už si chtěl zajít pro další drink, ale teď úplně ztuhnul. „Mně? Předpokládám, že mluvíš hypoteticky.“

„Jenom v případě, že mi řekneš, že nejedeš.“

Samolibý úsměv v Lucianově tváři začínal být téměř šílený. Justin byl zvyklý číst lidem z výrazů tváře, ale teď opravdu nevěděl, co si Lucian skutečně myslí. Je to nějaký vtíp? Ne..., čím víc si ho Justin prohlížel, tím víc byl přesvědčen, že to myslí vážně. Otázkou ale bylo proč?

„Dej mi jeden dobrý důvod, proč bych s tebou měl chtít jet do Arkádie,“ řekl Justin nakonec.

Lucian se zasmál. „No, už jsem ti říkal, že to není žádná sebevražedná mise. A jestli chceš důvod..., copak nestuduješ náboženství? Vždyť nikde se mu nedaří jako tam. A z toho, co jsem slyšel, to tam je čím dál drsnější.“

„Studuju náboženství, abych mohl chránit svoji vlast. Je mi úplně jedno, čím si jiní lidé ničí tu svou.“

Zároveň mu ale přejel mráz po zádech. Zatímco RUNA se po Úpadku náboženství zřekla, Arkádie v něm našla smysl života a podporovala ho natolik, že v tuhle chvíli bylo dokonce velmi silně spjato přímo s vládou. Arkádská víra byla autoritářská a přísná a představa, že by všechno bylo ještě drsnější, byla trochu děsivá. Jenomže v tuhle chvíli nebylo pochyb, že se nová náboženství probouzejí k životu i v RUNA a jiných částech světa.

Že by se ona hra bohů – nebo dokonce i válka mezi nimi – odehrávala i v Arkádii?

Rozhodně by stálo za to jet se na to podívat, řekl Magnus. A našeho pána by obzvlášť zajímalo, jak si tamní bohové vedou.

Pro něho to dělat nemusím, připomněl Justin havranům. Zatím se zodpovídám jenom Ministerstvu vnitřní bezpečnosti a to po mně nic takového nechtělo. A rozhodně se nikam nepohrnu jen proto, že chce Lucian společnost.

„A můžeš vzít Mae,“ dodal Lucian nečekaně. „Stejně bude většina naší ochranky tvořená pretoriány.“

Justin potlačil záupnění. „Takže o tohle ti jde? Ty jsi neuvěřitelný. Ty jsi fakt ochotný jít až tak daleko, jenom abys s ní mohl být chvíli sám?“

Lucian zvedl ruce v obranném gestu. „Ne. Věř tomu nebo ne, v tomhle případě mi jde o tebe. Budeme mít i další experty na kulturu, abychom se o té zemi dozvěděli co nejvíc. Ale podle mě je v tomhle případě nejdůležitější profík na náboženství, Justine. A taky člověk, který umí dokonale pozorovat lidi. Mně nejde jenom o volby. Zajímají mě výsledky z dlouhodobého hlediska. Chci vidět, jak uvažují tihle lidi, co nám neustále dýchají na krk, a pochopit, jakou roli v tom všem hraje jejich přesvědčení a víra. A když jde o to dostat se někomu do hlavy, nevěřím nikomu jako tobě.“

To byl asi kompliment, vypožoroval Horatio.

Všechno je jednou poprvé, řekl Justin.

„Ale já už práci mám,“ řekl Lucianovi. „Vnitřní bezpečnost má pro mě spoustu úkolů. Nemůžu je prostě nechat být a jet na výlet.“

„Myslím, že by tě mohli na chvíli postrádat, když je poprosíš.“

Ano, Justin si byl jistý, že ho mohli postrádat. Hlavně kdyby jim došlo, že za hranicemi Arkádie číhá ještě větší hrozba nadpřirozena. Ale Justin s tím nechtěl mít nic společného. Arkádie představovala úplně jiný rozměr nebezpečí a Justin navíc nehodlal být spojovaný s takhle medializovanou oficiální návštěvou.

„Nezlob se, ale neberu to,“ prohlásil rozhodně.

Lucian si ho dlouhou chvíli s vážnou tváří prohlížel, pak přikývl a do tváře se mu vrátil naučený úsměv. „Tak jo. Ale ještě si to rozmysli. A kdybys změnil názor, máš asi týden na to, aby ses přidal k jedné z největších mezinárodních akcí své země. No a o čem jsi chtěl mluvit ty?“

Vzdal to strašně rychle, pomyslel si Justin nervózně, zatímco začal Lucianovi vysvětlovat, jakou potřebuje praxi pro Daria. *Moc rychle.*

Ano, souhlasil Horatio. To v každém případě. Bud' opatrný.